SOSIALISMIN

teoria ja käytäntö

MAOLAISKOMENTO UUDESSA VAIHEESSA

Kiinan Kansantasavallan sisä- ja ulkopolitiikan ajankohtaisia ongelmia

1975 liite V

Hinta 0,40 mk

UUTISTOIMISTO NOVOSTI HELSINKI

SOSIALISMIN TEORIA JA KÄYTÄNTÖ

Liite N:o V/1975

Tässä liitteessä: Sivu

Helsinki 1975 Kirjapaino Kursiivi Oy

Maolaiskomento uudessa vaiheessa

Kiinan Kansantasavallan sisä- ja ulkopolitiikan ajankohtaisia ongelmia

Voimasuhteiden perinpohjainen muuttuminen maailman näyttämöllä sosialismin hyväksi on nykyisen kansainvälisen kehityksen luonteenomainen piirre. Sosialismin maailmanjärjestelmän jatkuvasti kasvava mahti antaa mahdollisuuden välttää kahden vastakkaisen yhteiskuntajärjestelmän välisten ristiriitojen ratkaisemisen aseellisin keinoin. Jännityksen lieventyminen on muuttumassa hallitsevaksi tendenssiksi, ja rauhanomaisen rinnakkainolon periaatteet tunnustetaan yhteiskuntajärjestelmältään erilaisten valtioiden kansainvälisten suhteiden normiksi.

Valtava merkitys näiden prosessien menestykselliselle kehitykselle on NKP:n 24. edustajakokouksen kehittelemän ja kaikkien rauhantahtoisten voimien yksimielisen hyväksymisen ja tuen saaneen Rauhanohjelman toteuttamisella, veljesvaltioiden aktiivisella yksimielisellä toiminnalla maailman näyttämöllä, sosialistiseen yhteisöön kuuluvien maiden kommunististen ja työväenpuolueiden keskuskomiteoiden tuloksellisella ulkopoliittisella toiminnalla ja NKP:n keskuskomitean pääsihteerin L. I. Brezhnevin suurella henkilökohtaisella panoksella taisteluun nykyajan kaikkien vallankumouksellisten voimien yhtenäisyyden puolesta, rauhan ja sosialismin asian puolesta.

Euroopan turvallisuus ja yhteistyökokouksen menestyksellinen päättyminen 1. päivänä elokuuta 1975 näytti toteen leniniläisten periaatteiden — yhteiskuntajärjestel-

mältään erilaisten valtioiden rauhanomaisen rinnakkainolon ja yhteistyön periaatteiden — elinvoimaisuuden. Helsingin huippukokous oli selvä ilmaus jännityksenlieventymisprosessista ja Rauhanohjelman menestyksestä.

Rauhan ja turvallisuuden lujittuminen luo suotuisia olosuhteita uusien menestysten saavuttamiselle taistelussa sosialismin, kansallisen riippumattomuuden ja sosiaalisen edistyksen puolesta sekä vallankumouksellisen prosessin kehitykselle. Vietnamin sankarillinen kansa sekä Kambodzhan ja Laosin isänmaanystävät ovat saavuttaneet historialliset voitot. Saksan Demokraattinen Tasavalta on saanut osakseen yleisen kansainvälisen tunnustuksen. Sosialismin etulinnake läntisellä pallonpuoliskolla — imperialistisen saarron murtanut Kuuba — lujittuu edelleen. Portugalissa on tapahtunut fasisminvastainen kansallis-demokraattinen vallankumous, ja Kreikassa on kukistettu "mustien everstien" komento. Monet valtiot kokevat rasittavana osallistumisensa NATO:n ja CENTO:n poliittisiin liittoihin pyrkien irtautumaan niistä. Imperialismin politiikka Afrikassa on kärsimässä hätää, maailman kartalle on ilmestynyt uusia vapautuneita maita ja näissä maissa käydään laajentuvaa taistelua sosiaalisten muutosten puolesta ja sosialismin suuntaan tapahtuvan kehityksen puolesta. Luokkataistelut ovat nykyään kattaneet koko kapitalistisen maailman. Kaikki tämä todistaa, että yhteiskuntajärjestelmältään erilaisten valtioiden rauhanomainen rinnakkainolo ja jännityksen lieventyminen eivät suinkaan estä kansojen vallankumouksellista taistelua, kansallista vapautustaistelua ja työtätekevien luokkataistelua, vaan päinvastoin luovat niille suotuisat olosuhteet.

Sosialismin, vallankumouksen ja rauhan voimien offensiivi törmää jatkuvasti imperialismin raivokkaimpien edustajien ankaraan vastatoimintaan. Näiden viimemainittujen tosiasiallisena kumppanina esiintyy maolaisjohto, joka nykyään liittoutuu avoimesti patataantumuksellisten kanssa. Mao Tse-tungin ryhmittymä on pettänyt vallankumoukselliset periaatteet, joiden pohjalle Kiinan Kansantasavaltaa luotiin, se on kavaltanut ystävyyden ja yhteistyön sosialististen maiden kanssa ja polkenut kansainvälisen velvollisuutensa maailman vallankumouksellisen liikkeen suhteen.

Jännityksen lieventymisen vastustaminen, maailmansodan provosoimiseen tähtäävä linja, pyrkimys luoda eräänlainen "yhtenäinen rintama" sosialistista maailmanjärjestelmää vastaan — tällainen on kiinalaisjohdon kansainvälisellä näyttämöllä harjoittaman politiikan todellinen tarkoitus. Ollen taistelevinaan "supervaltojen hegemonismia vastaan" maolaiset pyrkivät pystyttämään oman maailmanlaajuisen hegemoniansa, ja kehottaessaan "taistelemaan imperialismin ja sosiaali-imperialismin harjoittamaa aggression ja sodan politiikkaa vastaan" he yrittävät luoda "jättiläismäisiä levottomuuksia ja järkytyksiä" — jänni-

tyksen, sotien ja selkkausten pesäkkeitä.

Kiinalaisjohdon toimet kansainvälisellä areenalla KKP:n 10. edustajakokouksen jälkeen, hegemonistisen ulkopoliittisen laajentumislinjan ylentäminen maolaisessa perustuslaissa vahvistukseksi laiksi, maolaiskomennon tiukentuminen ja sotilasbyrokraattisen diktatuurin voimistuminen merkitsevät *uutta vaihetta Pekingin taistelussa geopoliittisten suunnitelmiensa toteuttamisen puolesta.*

Maolaisjohdon politiikan seikkailunomainen luonne tekee Kiinan ongelman erityisen ajankohtaiseksi. Maolaisuus politiikkana ja ideologiana ei ole enää pelkästään Kiinan eikä edes sosialismin maailmanjärjestelmän ja kansainvälisen kommunistisen liikkeen sisäinen ongelma, vaan se on muuttunut tekijäksi, joka koskee kaikkia rauhantahtoisia valtioita niiden yhteiskuntajärjestelmäään katsomatta, kaikkia edistyksellisiä voimia, koska se tuo mukanaan kasvavan vaaran kaikille. *Nykyään maolaisuus on tiivistynyt yhteen antikommunismin kanssa esiintyen jännityksen lieventymisen vastustajana ja uuden maailmansodan tosiasiallisena puolustajana.* Kiinan ongelma muuttuu yhä suuremmassa määrin erääksi nykyajan kärkevimmistä poliittisista kysymyksistä.

Maolaisjohdon sosialistisia maita, maailman kommunistista liikettä ja kansallista vapautusliikettä vastaan käymän taistelun uuden vaiheen luonteenomaisena erikoisuutena ovat voimistuvat yritykset pirstoa vallankumouksellinen, anti-imperialistinen rintama, sulkea siitä pois Neuvostoliitto ja muut sosialistiset maat liittolaisineen ja asettaa ne vastakkain muun maailman kanssa.

Paljas totuus maolaisjohdon "kolmannen maailman teorian" perimmäisestä tarkoituksesta on se, että Peking pyrkii luomaan Kiinan johdolla toimivan äärioikeistolaisista imperialistisista piireistä äärі-"vasemmistolaisiin" ulottuvan rintaman taistelun käymiseksi sosialismin maailmaa vastaan.

Uuden vaiheen leimaa-antavana piirteenä on myös se, että taistelussaan kansainvälisen jännityksen lieventymistä vastaan maolaiset esiintyvät toisen maailmansodan tulosten revisioinnin puolesta, rajojen loukkaamattomuuden ja voiman käytöstä luopumisen periaatteita vastaan, sodanjälkeisen kehityksen tulosten tarkistamisen puolesta.

Kiina esittää aluevaatimuksia Neuvostoliitolle, Intialle, Japanille, Vietnamille ja muille valtioille; se loukkaa järjestelmällisesti Burman rajoja ja kannustaa raivokkaimpia revanssintavoittelijoita niin lännessä kuin idässä. Kiinalaisjohto hautoo anastussuunnitelmia Mongolian Kansantasavallan suhteen

Uudella vaiheella on vielä eräs erikoisuus, nimittäin se, että maolaisjohto on siirtynyt poliittisesta ja ideologisesta vastakkainolosta sosialistisen yhteisön kanssa *val-*

tioiden väliseen vastakkainoloon kautta linjan etenkin Neuvostoliiton kanssa.

Sosialististen veljesmaiden kommunististen ja työväenpuolueiden lujuus ja johdonmukaisuus aatteellis-poliittisessa taistelussa maolaisuutta vastaan, sosialististen valtioiden ponnistusten koordinointi ja yksimielinen vastaisku Pekingin tihutoiminnalle sekä valppaus Pekingin hankkeita kohtaan kansainvälisellä areenalla ovat myötävaikuttaneet tärkeiden myönteisten tulosten saavuttamiseen. Veljesmaiden yhteenliittyneisyys on voimistunut marxismi-leninismin ja sosialistisen internationalismin periaatepohjalla ja niiden yhteiset järjestöt — SEV ja Varsovan sopimus — lujittuvat edelleen.

Kansainvälisen kommunistisen liikkeen rivien yhtenäisyys käy tiiviimmäksi, ja liikkeen eri osastot aktivoivat taisteluaan maolaisuuden teoriaa ja käytäntöä vastaan. Maolaisjohtajien yritykset horjuttaa kansallisen vapautusliikkeen yhteyksiä sosialismin maihin ja asettaa tämä liike omien hegemonististen tavoitteidensa palvelukseen valuvat tyhjiin. Pekingin kansainvälisen jännityksen lieventymistä vastaan suuntautuvan toiminnan kestämättömyys käy yhä selvemmin ilmi; mitä pitemmälle edetään, sitä selvemmin maolaisuus paljastaa itsensä rauhan ja kansojen turvallisuuden vastustajaksi.

Maolaisjohtajat esiintyvät nykyään sosialistisen yhteisön leppymättöminä vastustajina. Sen vuoksi sosialistiset maat joutuvat imperialisminvastaisen taistelun ohella käymään taistelua "toisella rintamalla".

Kiinan tapahtumien oikea arviointi ja periaatteellinen asennoituminen maolaisjohtajien sisä- ja ulkopolitiikkaan saavat erityisen merkityksen sen vuoksi, että Mao Tse-tungin ryhmittymä yrittää murtaa kansainvälisen kommunistisen liikkeen yhtenäisyyttä ja aiheuttaa vahinkoa sosialismin maailmalle, kansainvälisen jännityksen lieventämiselle ja imperialisminvastaiselle taistelulle.

I
Maolaiskomennon tiukentuminen

Sosialisminvastainen prosessi syventyy KKT:ssa jatkuvasti. Maolaiskomennon aatteellis-poliittiseen varmistamiseen ja lainsäädännölliseen vahvistamiseen tähtäävien toimenpiteiden toteuttamisen tuloksena Kiina on siirtynyt omalaatuiseen uuteen vaiheeseen kehityksessään. Maan sisällä tämän prosessin päänivelïä ovat olleet: "Lin Piaon ja Konfutsen arvostelun" nimellä tunnettu poliit-

linen kampanja; Kansan edustajien yleiskiinalaisen (YKK) kokouksen istunto ja KKT:n uuden perustuslain hyväksyminen; kampanja "proletariaatin diktatuurin teorian tutkimiseksi".

"Lin Piaon ja Konfutsen arvostelu"

KKP:n 10. edustajakokous asetti päätehtäväksi "lujittaa ja moninkertaistaa suuren proletaarisen kulttuurivallankumouksen saavutuksia". Tämän tehtävän ratkaisemiseen tähtää "Lin Piaon ja Konfutsen arvostelu", jota on harjoitettu vuoden 1974 alusta ja jota maolaiset kuvaavat "kulttuurivallankumouksen" jatkoksi. Kampanjan aikana maolaiset ovat pyrkineet vakiinnuttamaan maassa väkivallan ja julmuuden kulttia ja pakottamaan maan koko väestön tottelemaan näyrästi ja sokeasti vallanpitäjien huippukerrosta ja sen kansanvastaista politiikkaa. Tämä kampanja heijastaa tietyssä mielessä kahden tendenssin — maolaisen ja antimaolaisen — välistä taistelua, joka ilmenee kansanjoukkojen — siinä luvussa kaaderityöntekijöiden erään osan — vaistonvaraisena vastarintana. Se on sidoksissa myös itse maolaisryhmittymän sisällä, maolaisklikin huippukerroksessa kehittyvään kilpailuun.

"Lin Piaon ja Konfutsen arvostelun" nimellä tunnettu poliittinen kampanja on viime kädessä ilmaus Kiinan työtätekevien perusetujen ja maolaisjohdon kansanvastaisen linjan välisistä ristiriidoista, maolaisjohdon joka pyrkii keinolla millä hyvänsä säilyttämään herruutensa ja lujittamaan sitä.

Laajasta näkökulmasta tarkasteltuna kampanjan pääkohteena on Kiinan kansa ja sen pyrkimys parempaan elämään. Ahtaammassa merkityksessä kampanjan kohteena ovat kaikesta päätellen puolue- ja valtiokoneistossa, armeijassa, tuotantolaitoksissa ja virastoissa, väestön eri piireissä varsin laajalle levinneet oppositiomielialat maolaisten asettamusten suhteen.

"Lin Piaon ja Konfutsen arvostelun" erittely osoittaa, että Mao Tse-tungin ryhmittymä asettaa siinä ennen kaikkea seuraavat tehtävät:

On voitettava kielteinen suhtautuminen "kulttuurivallankumoukseen". Wang Hun-venin tammikuun 14. päivänä 1974 KKP:n keskuskomitean vastuunalaisten työntekijöiden suljettujen ovien takana pidetyssä seminaarissa käyttämässä puheenvuorossa korostettiin erityisesti, että "puolueen sisällä" on leviämässä mielialoja, jotka ovat ilmaus "kulttuurivallankumouksen" tulosten tuomitsemisesta. Tällaisten mielialojen pääedustajiksi Wang Hunven julisti korkeimman ja keskitason johtavan työn tekijät, jotka hänen sanojensa mukaan pitävät "kulttuurivallankumousta" "taantumuksellisena" ja "virheellisenä" eväten sen välttämättömyyden niin menneisyydessä kuin tulevaisuudessa.

On voimistettava keskuksen

suorittamaa reuna-alueiden valvontaa. "Arvostelu"-kampanjaa edelsivät päällystön siirrot 8:ssa 11:sta suuresta sotilaspiiristä. Niiden tuloksena komentajat menettivät virkansa puolueen maakuntakomiteoiden ensimmäisinä sihteereinä ja "vallankumouskomiteoiden" puheenjohtajina. Kampanjan aikana arvosteltiin jyrkästi paikallisia johtajia, sotilasjohtajat mukaan lukien ja puhuttiin "paikallisten militaristien" ja "läänitysruhtinaiden" hävittämisestä ja poliittisen vallan riistämisestä heiltä.

On turvattava "uusien" tai "nuorten" työntekijöiden eteneminen. Tunnuslause, joka kehotti kasvattamaan "monimiljoonaisen vallankumouksen jatkajien polven", julistettiin Mao Tse-tungin "suureksi strategiseksi suunnitelmaksi". Maolaisten huippukerros uskoo takaavansa päämääriensä toteutumisen lujittamalla asemia, jotka ovat "kulttuurivallankumouksen" aktiivisimpia ja johdonmukaisimpia kannattajia. Tämän suunnitelman täytäntöönpano törmäsi kuitenkin vastarintaan keski-ikäisten ja vanhempaan ikäpolveen kuuluvien kaaderityöntekijöiden taholta. Kiinan lehdistössä mainittiin: "... Olemme havainneet paljon esteitä uusien työntekijöiden etenemisen tiellä, työntekijöiden, joilla on miehuutta kulkea vastavirtaan. Pieni ryhmä luokkavihollisia pelkää, että sille koittaa vaikeat ajat, kun nämä työntekijät astuvat vastuunalaisiin virkoihin ..." (*Tsefan ribao*, 15. 3. 1974).

On laajennettava maolaisuuden ideologista perustaa lietsomalla äärimmäistä nationalismia. Tämän tehtävän ratkaisemiselle on luonteenomaista maolaisten kääntyminen perinteisten kiinakeskeisten oppien puoleen. "Lin Piaoon ja Konfutseen" kohdistuvaa "arvostelu"-kampanjaa toteutetaan erityisessä muodossa: siinä käytetään hyväksi historiallisia rinnastuksia ja allegorioita ja viitataan muinaisen ja keskiajan Kiinan historiaan, ideologiaan ja kulttuuriin. Maolaiset "teoreetikot" ovat toimeenpanneet koko kotimaisen historian päätarkistuksen luodakseen uuden opin Kiinan "kansallisesta kohtalosta", jonka perustana olisivat aatteet Kiinan kansakunnan poikkeuksellisesta, katoamattomasta, maailmanhistoriallisesta merkityksestä. Tämän lähtöasettamuksen mukaan kuuluu kehua ja ylistellä kaikkia raakamaisimpiakin toimia, jotka edesauttavat Kiinan alueen laajentamista, talous- ja sotilasmahdin sekä poliittisen vaikutusvallan lisäämistä. Näiden kriteerien perusteella luodaan uutta poliittisen toiminnan arvostelujärjestelmää ja rakennetaan uutta pantheonia, jonka sankareiden erikoispiirteinä ovat julmuus, armottomuus ja valapattoisuus. Tällaiseksi ihanne-"sankareiksi" on tehty muinaiskiinalainen hirmuvaltias — keisari Tsin Shi-huan [1]).

---

[1]) Tsin Shi-huan (259—210 ennen ajanlaskumme alkua) tuli tunnetuksi julmana hallitsijana (kaivoi elävänä maahan yli 400 konfutselaista ja poltti konfutselaiset kirjat).

"Lin Piaon juttu" on käännettävä maolaisuuden kanssa eri mieltä olevia vastaan. Entistä "Maon seuraajaa" kuvataan "kulttuurivallankumouksen" raivoisaksi vastustajaksi ja antimaolaisuuden olennoitumaksi. Virallinen propaganda toistaa sitkeästi, että Lin Piao oli "mitä suurin kansallinen petturi", "supervakooja", joka aikoi luoda "Linin perheen fasistisen hallitsijasuvun", elvyttää maassa suurtilanomistajien ja porvariston valtion ja muuttaa Kiinan Neuvostoliiton "siirtomaaksi". Tällainen tulkinta antaa maolaisille mahdollisuuden julistaa jokaisen toisinajattelevan Lin Piaon "kanssarikolliseksi" ja esittää hänelle samat syytökset.

Raivoisaa neuvostovastaisuutta kilpenä käyttäen "arvostelu"-kampanja tehtiin alusta pitäen tosiasiallisesti sosialisminvastaiseksi luonteeltaan. Maolaiset ovat ohjelmoineet neuvostovastaisuuden eräänä tämän poliittisen kampanjan olennaisimmista aineksista. Pekingin propaganda ei salaa, että "Lin Piaon ja Konfutsen arvostelu" on suunnattu Neuvostoliittoa vastaan ja että sen tarkoituksena on "kitkeä pois" Neuvostoliiton vaikutus Kiinasta. Kysymys on tosiasiallisesti sosialistista rakennustyötä koskevan marxilais-leniniläisen teorian ja sosialististen maiden kokemuksen lopullisesta kitkemisestä.

"Arvostelu" on auttanut luomaan maahan henkisen terrorin ilmapiirin, jossa jokainen ilmaus kriitillisestä suhtautumisesta "Maon linjaan" luokitellaan "kansalliseksi petturuudeksi", "kapitalismin entistämis"-yritykseksi. Maolaisuuden potentiaaliset vastustajat julistetaan etukäteen henkipatoiksi, joiden vastaisessa taistelussa kaikki keinot ovat sallittuja. Tällöin "Maon linjasta" poikkeamiseksi ja toiminnaksi, joka on muka ristiriidassa Kiinan kansan kansallisten etujen kanssa ja vihamielinen sosialismin asialle KKT:ssa, kuvataan demagogisesti kaikki se, mitä Kiinassa on jäänyt jäljelle sosialismista.

"Lin Piaon ja Konfutsen arvostelun" nimellä kulkeva kampanja oli niin muodoin todellisuudessa jatkoa sille vastavallankumoukselliselle vallankaappaukselle, jota "kulttuurivallankumous" edusti, sillä olennaisella erolla, että nyt sosialisminvastainen prosessi kehittyy uuden valtakomennon puitteissa, tämän komennon luomaa väkivaltakoneistoa hyväksikäyttäen. Kokonaisuutena ottaen "arvostelu"-kampanjan piti maolaisten laskelmien mukaan esittää tärkeää roolia yrityksissä valmistella aatteellis-poliittisia edellytyksiä heidän luomansa komennon lujittamiselle.

Maolaiskomennon lainsäädännöllinen vahvistaminen

Tammikuussa 1975 pidetty YKK:n istunto muodostui tärkeäksi rajapyykiksi Kiinan "kulttuurivallankumouksen" jälkeisessä kehityk-

sessä. Se hyväksyi KKT:n uuden perustuslain, joka lainsäädännöllisesti vahvisti Mao Tse-tungin kansanvastaisen, antisosialistisen politiikan.

Istunnossa pidetyt selostukset hallituksen työstä (Tshou En-lai) ja muutosten tekemisestä perustuslakiin (Tshan Tshun-tsiao) palvelivat tätä tarkoitusta. Niissä puolusteltiin ja ylistettiin kaikin tavoin niitä perinpohjaisia sosiaalis-poliittisia muutoksia, joihin "kulttuurivallankumous" oli johtanut, ja "kulttuurivallankumouksen" luomaa maolaiskomentoa niissä kuvattiin kiinalaisen yhteiskunnan kehityksen lainomaiseksi tulokseksi. Tämä komennon lujittuminen yhdistettiin välittömästi "Lin Piaon ja Konfutsen arvostelun" jatkamiseen. Kuten Tshan Tshun-tsiao selostuksessaan sanoi, "päätehtävänä" nykyisessä perustuslain tarkistamisessa on "tehdä yhteenveto uusista kokemuksistamme ja vakiinnuttaa uudet voittomme". Kaikkein tärkein näistä "uusista voitoista" on "kahdeksanvuotinen kulttuurivallankumous", Tshan Tshun-tsiao korosti.

Vaikka Tshan Tshun-tsiao väittääkin, että perustuslaki 1975 "jatkaa ja kehittää perustuslakia 1954", eroaa se viime mainitusta itse olemukseltaan. Perustuslaki 1975 rakentuu etupäässä Mao Tse-tungin eri aikoina esittämien asettamusten varaan. Merkittävältä osaltaan se on eräänlainen kokoelma hänen lainausmerkeistä riisuttuja sitaattejaan ja lausuntojaan. KKT:n peruslaki julistaa maolaisuuden Kiinan valtion "aatteet määrittäväksi teoreettiseksi perustuslaiksi".

Perustuslain sisältämät monilukuiset fraasit "sosialistisesta järjestelmästä", "proletariaatin diktatuurista", "marxismi-leninismistä" jne. auttavat vain naamioimaan maolaiskomennon tosiasiallisesti sosialisminvastaista luonnetta. Ne heijastavat Mao Tse-tungin ryhmän jatkuvaa pyrkimystä loisia sosialismin ja sen työtätekevien keskuudessa nauttiman arvovallan varassa. Perustuslaissa on vahvistettu sellaiset "kansanjoukkojen aloitteet" kuin "laajat keskustelut" ja "datsybaot", jotka antavat maolaisille mahdollisuuden vaikuttaa näiden menetelmien avulla valtio- ja puoluekoneistoon "Maon linjan" säilyttämiseksi.

KKT:n uusi perustuslaki on laillistanut käräjöintijoukkokokoukset, joita pidettiin "kulttuurivallankumouksen" kaudella.

Maolaisten turvallisuuselinten oikeuksia on lisätty jyrkästi. Rangaistustehtävien lisäksi niille on uskottu myös prokuraattorin valvontatehtävät. Prokuraattorilaitoksen eliminoiminen ja tuomioistuinten demokraattisten organisaatio- ja toimintaperiaatteiden poisjättö perustuslaista avaavat laajat mahdollisuudet maolaisten mielivallalle.

KKT:n perustuslaki 1975 on pitkä askel taaksepäin perustuslakiin 1954 verrattuna kansalaisoikeuksien säätelyn alalla. Perustuslain

tekstissä on poistettu kansalaisten aineellisia takeita sekä poliittisia ja sosiaalis-taloudellisia oikeuksia koskevat kohdat. Uuden perustuslain epädemokraattinen luonne ilmenee myös siinä, että siinä ei ole säädetty edustuselinten yleisten vaalien järjestelmää.

Perustuslaissa on vahvistettu uudestaan maolaiskomennon kansallisuuspolitiikan suurvaltaisuus. Perustuslaki riistää eihanilaisilta kansoilta itsemääräämisoikeuden eikä siinä kyllin, vaan se rajoittaa jyrkästi myös piirikohtaisen kansallisen autonomian puitteita. Siitä on jätetty pois myös se entisen perustuslain sisältämä kohta, jonka mukaan "piirikohtaista autonomiaa toteutetaan kaikissa piireissä, joissa vähemmistökansallisuudet asuvat tiiviisti yhdessä".

KKT:n perustuslaki on itse asiassa avoimen militarismin manifesti. Siihen on merkitty: "Valtio toteuttaa linjaa, joka tähtää . . . sodan varalle valmistautumisen kannustamiseen". Perustuslaissa ei ole sanottu, millä valtionelimellä on oikeus päättää sodan ja rauhan kysymyksistä, mutta siinä on tehty varaus, että Mao Tse-tung KKP:n keskuskomitean puheenjohtajana "johtaa koko maan asevoimia". Maolainen perustuslaki antaa hallitsevalle huippukerrokselle lupakirjan hillittömien rangaistustoimien toteuttamiseen kaikkia nykyisen komennon vastustajia vastaan. Se todistaa, että edessä olevalla kaudella kiinalaisjohto aikoo panna pääpainon sotilasbyrokraattisen diktatuurin tiukentamiseen, demokratian jatkuvaan tukahduttamiseen, väestön maolaishenkisen muokkauksen syventämiseen ja hallinnollisten pakotusmenetelmien laajaan käyttöön väestön työaktiviteetin ylläpitämiseksi samalla kun kulutus rajoitetaan minimiin.

Perustuslaissa julistetaan kolmesti sellainen tehtävä kuin taistelu "sosiaali-imperialismia" vastaan, kuten maolaiset kutsuvat Neuvostoliittoa ja sen liittolaisia. Siinä korostetaan, että tällaista taistelua tullaan käymään "varsin pitkän historiallisen kauden aikana". Näin ollen Mao Tse-tungin neuvostovastainen linja on vahvistettu Kiinan pitkäaikaiseksi valtiolliseksi politiikaksi.

KKT:n uuden perustuslain on määrä tehdä maolaisten linja peruutumattomaksi. Se ei rajoitu laillistamaan "kulttuurivallankumouksen" käytäntöä ja tuloksia, vaan luo myös muodollisia esteitä, jotka estävät Kiinaa palaamasta todellisen sosialistisen kehityksen ja sosialististen maiden kanssa ylläpidettävän ystävyyden tielle.

Maolaisten taloudellinen linja

Kansan edustajien yleiskiinalaisen kokouksen istunnon asettaman tehtävän mukaisesti Kiina on muutettava nykyisen vuosisadan loppuun mennessä "mahtavaksi suurvallaksi" eli turvattava taloudelliset edellytykset maolaisten suurvaltahegemonististen tavoitteiden toteutumiselle.

Tämän päämäärän saavuttami-

seksi aiotaan ottaa "kaksi askelta": vuoteen 1980 mennessä ("ensimmäinen askel") on tarkoitus luoda "itsenäinen, suhteellisen eheä teollisuuden ja koko kansantalouden kattava järjestelmä"; seuraavan 20 vuoden aikana ("toinen askel") on tarkoitus nostaa Kiina "maailman maiden kärkiriviin" "maatalouden, teollisuuden, puolustuksen, tieteen ja tekniikan kaikenpuolisen modernisoinnin" pohjalla.

KKT:n talous on tunnetusti jakautunut tosiasiallisesti kahteen alaan. Toinen niistä edustaa sotateollisuuteen suoraan tai välillisesti sidoksissa olevien alojen ryhmää. Näille aloille suunnataan perusosa valtion määrärahoista (yli 40 %). Toisen ryhmän muodostavat siviilituotannon alat, etupäässä maatalous, keskisuuri, pien- ja paikallinen teollisuus. Niiden toimintaperiaatteena on "tukeutuminen omiin voimiin" ilman olennaista apua valtion taholta. Näillä aloilla syntyvä lisätuote pumpataan sotatuotannon aloille.

Maolaisten linja on tärkeimpiä niistä syistä, joiden vuoksi *Kiinan talous pysyy* kokonaisuutena ottaen *suhteellisen alhaisella kehitystasolla.* Teollisuuden perustuotteiden tuotantoluvut ovat suunnilleen seuraavat: terästä tuotetaan 21 miljoonaa tonnia, hiiltä noin 400 miljoonaa tonnia, öljyä 63 miljoonaa tonnia. Vuonna 1974 korjattiin viljaa 230—240 miljoonaa tonnia (tähän lukuun on sisällytetty bataatti- ja perunasato kertoimen ollessa 4:1).

Väestön lisäyksen huomioon ottaen tuotantotaso henkeä kohti laskettuna on edelleen alhainen, ja Kiinan kansanjoukkojen aineellinen asema ei ole moneen vuoteen parantunut juuri lainkaan.

Työläisten kuukausipalkka on pysynyt käytännöllisesti katsoen samalla tasolla kuin 1950-luvun lopussa ylittämättä keskimäärin 50—60 juania. Väestön perusjoukon — talonpoikaiston — tulot ovat huomattavasti alhaisemmat kuin kaupunkiväestöllä. Monet elintarvikkeet ja teollisuustuotteet ovat KKT:ssa edelleen normituksen kohteena: vilja, peruna, kasvisöljy, liha, puuvillakankaat ja niistä valmistetut tuotteet jne. Esimerkiksi vilja-annos (johon sisällytetään peruna viljaksi laskettuna, ryynit yms.) käsittää 11—20 kiloa kuukaudessa henkilöä kohti, kasvisöljyä annetaan 125—250 grammaa kuukaudessa ja lihaa 0,5 kg. Puuvillakankaita annetaan 4,5—8 metriä henkilöä kohti vuodessa.

KKT:ssa työläiset ja toimihenkilöt joutuvat maksamaan monista palveluksista, jotka muissa sosialistisissa maissa myönnetään työtätekeville yhteiskunnallisten varantojen kustannuksella, muun muassa lääkärinhoidosta ja opiskelusta kouluissa. Asunto-ongelma vaikeutuu jatkuvasti, koska uusia asuintaloja ei rakenneta itse asiassa ollenkaan. KKT:ssa ei ole käytännöllisesti katsoen palkallisia vuosilomia.

Väestön elintarvikevaikeuksia ja niukkaa ravitsemusta pahentaa

vielä se, että "sodan varalle valmistautumisen" tunnuksen alla maolaisjohto varastoi suuria strategisia viljaeriä.

Viime aikojen poliittiset kampanjat ovat vaikuttaneet kielteisesti maan kansantalouden tilaan. Tuotantokuri on höltynyt pahan kerran, työn tuottavuus on laskenyt ja on sattunut sabotaashitapauksia ja lakkoja (Kantonissa, Hangtshoussa, Wuhanissa ja muissa kaupungeissa).

Toisaalta on sanottava, että kansantalouden kehityksessä ilmenevistä vaikeuksista huolimatta KKT:n talouspotentiaali osoittaa kasvusuuntaa, vaikka tämä kasvu onkin hidasta. Arvioiden mukaan KKT:n teollisuuden ja maatalouden kokonaistuotannon arvo kasvoi vuonna 1974 noin 5 %. Tshou En-lain YKK:n istunnossa pitämän selostuksen mukaan maatalouden kokonaistuotanto kasvoi kymmenen viime vuoden aikana 51 % ja teollisuuden kokonaistuotanto 2,9-kertaisesti. Nämä luvut ovat eittämättä paisuteltuja, mutta lähimpien vuosikymmenien aikana Kiina saattaa edetä merkittävästi taloutensa kehittämisessä.

Maolaisten taloudellinen linja edustaa kuitenkin yksipuolista kehitystä: se jättää vaille päähuomiota sellaiset sosialistiselle taloudelle tärkeät tehtävät kuin työtätekevien aineellisen ja sivistyksellisen elintason kohottaminen ja työolojen helpottaminen teollisuudessa ja maataloudessa laajan teollistamisen ja tieteellis-teknisen edistyksen saavutusten käyttöönoton pohjalla. Tämän linjan peruspäämääränä ovat edelleen mahtavan sotateollisuuspotentiaalin luominen ja sotaan valmistautuminen.

Uusia toimenpiteitä maolaisdiktatuurin voimistamiseksi

YKK:n istunnon jälkeen käynnistynyt kampanja "proletariaatin diktatuurin teorian tutkimiseksi" tähtää uuden perustuslain maolaisten asettamusten täytäntöönpanoon, maan koko väestön ideologiseen muokkaukseen maolaisuuden hengessä.

Uusi kampanja julistettiin virallisesti "Lin Piaon ja Konfutsen arvostelun" yhdysosaksi ja eräänlaiseksi "kiihokkeeksi" tämän arvostelun kehittämisessä, mutta eräiden näkökohtien osalta se on alkanut esittää itsenäistä osaa. Uusi liike pyhitettiin alusta pitäen Maon arvovallalla julkistamalla hänen "tärkeä ohjeensa" proletariaatin diktatuurin teoriasta. Merkkinä kampanjan käynnistämiseksi toimi *Renmin ribaon* pääkirjoitus 9. päivänä helmikuuta 1975 "Miten proletariaatin diktatuurin teoria on omaksuttava". Uuden liikkeen merkitystä korostettiin myös KKP:n keskuskomitean politbyroon jäsenen Jao Wenjyanin ja KKP:n keskuskomitean politbyroon pysyvän komitean jäsenen Tshan Tshun-tsiaon kirjoituksissa ("*Huntsi*", 1975, n:o 3 ja ja n:o 4).

Keinotellen "proletariaatin diktatuurilla", jolla termillä maolaiset komentoaan demagogisesti nimittävät, hallitseva huippukerros panevat tämän komennon tietoisten tai vaistonvaraisten vastustajien kontolle pyrkimyksen "kapitalismin entistämiseen". Tällöin on niin sanotut "porvarillisen oikeuden jäännökset" eli 8-luokkainen palkkajärjestelmä, työn mukaan tapahtuva jako ja rahan välityksellä tapahtuva vaihto julistettu maaperäksi, joka jatkuvasti synnyttää "kapitalistisia tendenssejä" ja "uutta porvaristoa".

Maolaisten ponnistelut komentonsa julistamiseksi proletariaatin diktatuuriksi ovat täysin paikkansapitämättömiä, koska tämä komento on itse olemukseltaan proletariaatin diktatuurin vastakohta. Proletariaatin diktatuuri on sosialismin rakentamisen johtamista työväenluokan ja sen etujoukon — marxilais-leniniläisen puolueen — toimesta. Proletariaatin diktatuurin tärkeimpiä rakentavia tehtäviä on sosialistisen valtiovallan lujittaminen ja jatkuva täydellistäminen työväenluokan, talonpoikaiston ja työtätekevien muiden kerrosten kanssa solmiman liiton pohjalla, sosialistisen talouden luominen, talouden, joka pohjautuu yhteiskunnalliseen omistukseen ja kehittyy yhtenäisen suunnitelman mukaisesti kansanjoukkojen aineellisen ja sivistyksellisen elintason kohottamiseksi; sosialistisen vallankumouksen toteuttaminen ideologian ja kulttuurin alalla; proletaarisen internationalismin politiikan harjoittaminen, mikä nykyisissä oloissa edellyttää aktiivista taistelua sosialististen maiden yhteenliittyneisyyden puolesta ja imperialisminvastaisen rintaman lujittamista. Maolaisryhmittymä on aikoja sitten polkenut jalkoihinsa kaikki nämä tehtävät.

Ei ole mikään sattuma, että kampanja "proletariaatin diktatuurin teorian tutkimiseksi" aloitettiin heti YKK:n istunnon päätyttyä. Muodostamalla korkeimmat valtioelimet, jakamalla hallitusvirat ja hyväksymällä maolaisen perustuslain tämä istunto pani ikäänkuin pisteen tietylle kaudelle "kulttuurivallankumous" mukaan luettuna ja asetti kysymyksen maan tulevasta kehitystiestä.

Uuden kampanjan on määrä "proletariaatin diktatuurin "lujittamiseen" kehoittavien tunnuslauseiden verhoamana toimia välikappaleena maolaisdiktatuurin edelleen tiukentamiseksi ja hyökkäyksen käynnistämiseksi Kiinan työtätekevien elinoikeuksia vastaan. Se saa ilmauksensa kiinalaisjohdon huippuryhmittymien epävakaisuudessa ja keskinäisessä taistelussa sekä erimielisyydessä sen suhteen, miten YKK:n istunnossa asetettu päämäärä — Kiinan muuttaminen tämän vuosisadan loppuun mennessä erääksi maailman mahtavimmista valtioista — on saavutettavissa. Maolaisten huippukerroksen äärivasemmistolainen osa näkee tähän päämäärään johtavaksi tieksi ulkotaloudellisten pakotusmenetelmien voimistamisen, joiden juurruttamista tämän osan käynnistämä "porvarillisen oikeuden jäännös-

ten" arvostelu etupäässä palveleekin.

Työtätekeviä kehotetaan tekemään loppu "vanhan yhteiskunnan syntymämerkeistä", joilla tarkoitetaan aineellisen kiinnostuksen periaatetta. Eräissä tuotantolaitoksissa on järjestetty liike työpäivän "vapaaehtoisen" pidentämisen puolesta ilman lisäpalkkaa. Maatalouskommuunien jäsenten asuntopalstoja supistetaan väkivalloin, ja "varakkailta perheiltä" takavarikoidaan elintarvikeylijäämiä.

Kiinalaispropaganda kehuu kaikin tavoin "Datsinin ja Datshain malliesimerkkejä". Näillä paikkakunnilla kysymys "porvarillisen oikeuden jäännöksistä" on ratkaistu maolaisittain "radikaalisesti": Datsinissa toteutetaan "sekä työläinen että talonpoika"-järjestelmää eikä välitetä työn mukaan tapahtuvan jaon periaatteesta; Datshaissa talonpojilta on kokonaan riistetty asuntopalstat ja henkilökohtainen aputalous. Yhtä sitkeästi propagoidaan Mao Tsetungin sosiaalis-taloudellisia ohjeita, jotka edellyttävät teollisuus- ja maataloustuotannon, henkisen ja ruumiillisen työn keinotekoista yhdistämistä, yhteiskunnan yleistä sotilaallistamista ja tasanjakokannan käyttöönottoa.

"Porvarillisen oikeuden jäännösten" rajoittamista koskevan aloitteen tekijät luottavat nähtävästi voivansa laajentaa maolaiskomennon sosiaalista perustaa vetämällä puolelleen työtätekevien alimmat palkkaryhmät. Ei ole sattuma, että "porvarillisen oikeuden jäännöksiä" vastaan käytävän taistelun ongelma yhdistetään pääasiallisesti kysymykseen kahdeksanluokkaisesta tariffiverkosta ja sitä myöten eri ammattiluokkaan kuuluvien työläisten palkan tasoittamisesta. Varsin kuvaavaa on, että nykyisen kampanjan aikana on kadonnut tyystin Maon aiemmin usein toistettu lausunto siitä, että työväenluokan riveissä ei ole mitään syytä vastakkaisten ryhmittymien ilmaantumiseen. Sitä vastoin toistetaan loputtomiin hänen "ohjettaan", jonka mukaan työläisten keskuudessa on mahdollista "uusien porvarillisten aineisten" ilmaantuminen.

Maolaisten äärivasemmistolaisen ryhmittymän ei ole onnistunut tähän saakka voittaa vastarintaa ja siirtyä tunnuslauseista laajassa mitassa käytännöllisten toimenpiteiden toteuttamiseen taistelussa "porvarillisen oikeuden jäännöksiä" vastaan. Monilukuisissa lehtiartikkeleissa tuomitaan ne, jotka "perehtymättä kunnolla teoriaan kiirehtivät aloittamaan konkreettisten käytännön kysymysten ratkaisemisen". Tämä vastarinta ilmenee niin työtätekevien kuin talousmiesten taholta. Itse maolaisetkin pelkäävät, että esitettyjen ohjeiden liian hätäinen toteuttaminen johtaisi työn tuottavuuden laskuun ja talouden kehitysvauhdin hidastumiseen.

Kampanja "proletariaatin diktatuurin teorian tutkimiseksi" on vielä kehitysvaiheessaan niin, että sen painopisteet saattavat vielä

siirtyä puoleen ja toiseen. Jo nyt on kuitenkin selvää, että tämä heijastaa kiinalaisjohdon huippukerroksessa käytävää taistelua, lujittaa asemaansa, "kitkeä" sosialististen ainesten jäännökset päällysrakenteesta ja perustasta ja vakiinnuttaa yhteiskunnan kehityksen "maolainen malli".

Sosiaalis-poliittisen tilanteen peruspiirteet

Maolaisjohdon politiikka sosiaalisuhteiden alalla rakentuu kiinalaisen yhteiskunnan keinotekoisen kerroksiin jaon varaan. Hallitseva huippukerros soveltaa laajasti sosiaalisen luovimisen taktiikkaa käyttäen siihen tarkoitukseen sellaisia tekijöitä kuin työväenluokan suhteellinen vähälukuisuus, Kiinan talonpoikaiston poliittinen passiivisuus. jälkeenjääneisyys ja sivistymättömyys sekä työläisten ja talonpoikain liiton heikentyminen.

Huolimatta jatkuvasti toistuvista "yhtenäisyyteen ja yhteenliittyneisyyteen" kehottavista vetoomuksista Kiinassa on havaittavissa *sosiaalisten ristiriitojen kärjistyminen.* Kiinan kansan laajojen kerrosten keskuudessa esiintyy kasvavaa tyytymättömyyttä alhaiseen elintasoon ja epädemokraattiseen järjestykseen. Selvimmin tämä ilmeni rautatieläisten ja eräiden teollisuuslaitosten työläisten levottomuuksissa. Monilukuisissa datsybaoissa esitettiin vaatimuksia elämän parantamiseksi ja vastalauseita laittomuuksia ja sortotoimia vastaan.

Kiinan työväenluokan asemat yhteiskunnassa ovat heikentyneet. "Kulttuurivallankumouksen" tuloksena työväenluokka menetti poliittisen etujoukkonsa — kommunistisen puolueen, joka ilmaisi sen etuja. Nyt Kiinan työväenluokka on jakautunut kerroksiin eikä esiinny toistaiseksi yhtenäisenä rintamana.

Talonpoikaisto, joka käsittää noin 4/5 Kiinan väestöstä, joutui vähemmässä määrin vedetyksi mukaan viime aikojen poliittisiin tapahtumiin. "Porvarillisen oikeuden jäännösten" vastaisessa kampanjassa maolaisten äärivasemmistolainen ryhmittymä on kajonnut maaseutuväestönkin taloudellisiin etuihin. Arvostelun kohteeksi on otettu sellaiset "kapitalistiset tendenssit" kuin sivuelinkeinon harjoittaminen, viljelypalstan säilyttäminen jne. Toistaiseksi maaseutu kokonaisuutena ottaen on pysynyt poliittisesti passiivisena, vaikka erillisillä maaseutualueilla onkin jo tapahtunut avoimia tyytymättömyyden ilmauksia, jotka ovat johtuneet pääasiallisesti viljan liiallisesta takavarikoinnista. Maolaiset toteuttavat toimenpiteitä talonpoikaiston hajaannuksen vakiinnuttamiseksi; he erottavat "köyhälistön ja alimmat keskikerrokset" erityiseksi kerrokseksi ehkäistäkseen sillä tavoin talonpoikien yhteistoiminnan maolaiskomentoa vastaan ja käyttääkseen maataloustuotantoa vastedeskin tällä alalla luotavan kansantulon osittaiseen pumppaamiseen maan militarisointitarpeisiin.

Kiinan sivistyneistön asemassa ei ole tapahtunut mitään huomattavia muutoksia. Pekingin huippukerros ei luota vieläkään tähän sosiaaliseen välikerrokseen, eikä maolaisten ole toistaiseksi onnistunut taivuttaa sivistyneistöä mukaan aktiiviseen yhteistyöhön.

Kiinassa jatkuu sivistyksen saaneen nuorison pakollinen lähettäminen maaseudulle. Virallisten tietojen mukaan vuonna 1974 karkotettiin kaupungeista yli miljoona keskikoulujen päästötutkinnon suorittanutta, mikä nosti tämän ihmisryhmän lukumäärän 10 miljoonaan henkeen.

Maolaisuus on Kiinan monivuosisataisen kulttuurin vihollinen. Kulttuurielämän rappeutuminen nykyisessä Kiinassa, luovan työn tekijöiden liittojen lakkauttaminen, maolaisten nihilistinen suhtautuminen tietoihin, valistuksen taantuminen "kulttuurivallankumouksen" jälkeen — kaikki tämä sotii sosialismin periaatetta vastaan, joka edellyttää olosuhteiden luomista yksilön kaikinpuolista kehitystä varten, ja johtaa kansan henkiseen köyhtymiseen.

Kansallisuuspolitiikan alalla kiinalaisjohto jatkaa vähemmistökansojen väkivaltaiseen sulauttamiseen tähtäävää linjaa. Toisaalta maolaisten on pakko ottaa huomioon kansallisten reuna-alueiden väestön kasvava tyytymättömyys, minkä vuoksi he pyrkivät lieventämään hanien ja muiden kansallisuuksien välisiä ristiriitoja aktivoimalla maolaisen kaaderin koulutusta ei-hanilaisten kansallisuuksien edustajista ja ryhtymällä vetämään heitä laajemmassa mitassa mukaan johtavaan työhön paikallisissa elimissä. Mao Tse-tungin "suuren strategisen sotaanvalmistautumislinjan" toteuttamistunnusten alla jatkuu KKT:n kansallisten alueiden militarisointi (etenkin sellaisten kuin Sintszjan, Sisä-Mongolia, Tiibet). Näiden alueiden miespuolinen väestö on käytännöllisesti katsoen viimeistä miestä myöten mobilisoitu nostoväkeen. Maolaiset ovat jyrkästi voimistaneet kansallisten reuna-alueiden neuvostovastaista muokkausta. Voimistuvan militarisoinnin ja sotapsykoosin oloissa tärkeä rooli kansallisilla alueilla on annett armeijalle, joka on alistanut valvontaansa väestön elämän kaikki puolet. Kiinan kansan vapautusarmeijassa (KKVA) on luotu erityiset "joukkotyöosastot", joita lähetetään ei-hanilaisten kansallisuuksien asutusalueille poliittisten kampanjoiden suorittamiseksi. Sotilaat järjestävät "arvostelukokouksia" ja sekaantuvat tuotannolliseen toimintaan. Mitkään näistä toimenpiteistä eivät kykene kuitenkaan eliminoimaan maolaisten kansallisuuspolitiikan synnyttämiä vaikeuksia.

Maolaiskomentoon tunnetun tyytymättömyyden kasvu on väistämätön prosessi, sillä työväenluokan oikeuksia on olennaisesti kavennettu niin taloudellisessa kuin poliittisessa suhteessa; talonpoikaisto on muutettu riiston kohkasvattamisen nimessä; sivistyneistö on tuomittu kituliaaseen elämään henkisen orjuuden ilma-

piirissä, sillä ei ole mahdollisuutta todella luovaan työhön; nuoriso on joutunut petoksen uhriksi eikä sillä ole vapautta valita elintietään.

Kansan tyytymättömyyden kasvu on sotilasbyrokraattisen diktatuurin heikkouden ja sen viime kädessä väistämättömän luhistumisen lähde. Tähän saakka maolaisjohto on onnistunut voittamaan järjestelmän elimelliset heikkoudet. Tilanteen kehitys KKT:ssa kulkee kuitenkin vuoden 1971 syyskuun tapahtumien (Lin Piaon juttu) tapaisten kärkevien kriisien kautta. Niinpä ei ollut sattuma, että Kiinan maolaisjohto viittasi niin KKP:n 10. edustajakokouksessa kuin perustuslaissa sellaiseen mahdollisuuteen, että vallitseva järjestelmä saattaa kokea uusia mullistuksia. Kiinan erityisissä sosiaalisissa olosuhteissa, joille on luonteenomaista talonpoikaisvoittoisuus, väestön merkittävän osan poliittinen kypsymättömyys ja takapajuisuus, Maon henkilöpalvonta saarnaavan ideologian ylivalta, työväenluokan hajaannus, joka johtuu siitä, että työväenluokalla ei ole itsenäistä poliittista järjestöä, joka ilmaisisi sen todellisia etuja, ja mahtava väkivaltakoneisto, maolaiskomento pystyy kuitenkin pitkän aikaa runtelemaan KKT:n yhteiskunnallista kehitystä vaikeuttaen Kiinan kansan kansallisia etuja vastaavia sosialismin objektiivisten lainmukaisuuksien vaikutusta.

Nykyisessä vaiheessa maolaiskomento käy entistä ankarammaksi. *Nyt maolaiset yrittävät — KKP:n 10. edustajakokouksen päätöksillä ja KKT:n vuoden 1975 perustuslailla — vakiinnuttaa tämän komennon,* sen ideologisen perustan, "käyttöhihna"-järjestelmän (maolaisten alaisuudessa oleva armeija ja uudelleen järjestetty nostoväki, "vallankumouskomiteat", uudelleen järjestetty KKP, uudelleen luotavat ammattiyhdistykset ja muut yhteiskunnalliset järjestöt) ja epädemokraattisuuden (valinnallisuuden poistaminen kaikista valtio- ja puoluekoneiston nivelistä) perustamalla laskelmansa avoimesti sotaan ja taantumukselliseen kansainväliseen politiikkaan.

Sotilasbyrokraattisen diktatuurin koneisto

Eräs Pekingin huippukerrosten nyttemmin esittämistä poliittisista perustunnuksista on "puolue johtaa kaikkea"-tunnuksen maolainen tulkinta, joka merkitsee tosiasiallisesti vastaansanomatonta alistumista Mao Tse-tungin alaisuuteen. KKP:n keskuskomitean äänenkannattaja aikakauslehti *Huntsi* kirjoittaa: "Puolueen yhtenäinen johto on ennen kaikkea puheenjohtaja Maon johto".

KKP:ssa vallitseva tilanne pysyy edelleen mutkikkaana. KKP:n organisatorinen ja ideologinen kehittäminen törmää edelleen vakaviin vaikeuksiin. "Lin Piaon ja Konfutsen arvostelu" on pahentanut entisestään niin puolueen rivijäsenten kuin sen kaaderityön-

tekijöiden aatteellista ja poliittista harhauttamista.

Kuten käytäntö osoittaa, puolueessa on olemassa oppositiomielialojakin äärivasemmistolaisten tyrkyttämän maolaisten poliittisen linjan eräiden näkökohtien suhteen. Wang Hun-wenin lausunnon mukaan puolueen paikalliset johtoelimet yrittivät alusta pitäen estää "Lin Piaon ja Konfutsen arvostelun" käynnistämistä. Ne joko jättivät ottamatta huomioon keskuksen vastaavat ohjeet tai eivät välittäneet keskuskomitean ohjeita perille tahi tulkitsivat ne omalla tavallaan, joka teki tyhjäksi näiden ohjeiden olemuksen. Monissa datsybaoissa väitettiin ,että paikalliset puoluekomiteat usein tukahduttivat arvostelukampanjan aktivistien esiintymistä. Kaikki tämä herätti vakavaa huolestuneisuutta keskuksessa joka syytti paikallista puoluejohtoa "hyvin kärjekkään taistelun" provosoimisesta ja "joukkojen usuttamisesta joukkojen kimppuun". "KKP:n keskuskomitean asiakirjassa no. 21" paikallisia johtavia työntekijöitä arvosteltiin haluttomuudesta kampanjaa koskevin ohjeiden noudattamiseen ja viroistaan karkaamisesta jo ennen sitä, kun ne joutuivat "joukkojen hyökkäyksen kohteeksi" jne.

Näissä oloissa maolaisjohdon äärivasemmistolainen ryhmittymä keskitti ponnistuksensa maakuntien ja ujezdien puoluekomiteoihin, jotka välittivät yleistä aatteellis-poliittista linjaa maan mitassa. Sivutoimisesti puolueen maakuntakomiteoiden ensimmäisinä siheereinä toimineiden sotilaspiirien komentajien siirtojen jälkeen samoin kuin "Lin Piaoon ja Konfutseen kohdistetun arvostelukampanjan kuluessa suoritettujen puhdistusten tuloksena johtajat on vaihdettu miltei yhdessä kolmasosassa maakuntatason puoluekomiteoista. Monet puolueen maakuntakomiteoiden ensimmäisistä sihteereistä ja sihteereistä ovat joutuneet jyrkkien hyökkäysten kohteeksi. Ideologinen painostus ja maakunnallisen johdon suhteen toteutetut järjestelytoimenpieet johtivat siihen, että tämän tason puoluekomiteat ovat pääasiallisesti seuranneet keskuksesta saneltua linjaa.

"Puolueen yhtenäistä johtoa" koskevan tunnuksen suojassa yhteiskunnalliset joukkojärjestöt (ammattiliitot, nuorisoliitto, naisten liitto, köyhälistötalonpoikain ja talonpoikaiston alimpien keskikerrosten liitot) on muutettu välineiksi, joiden avulla väestöä muokataan ideologisesti ja poliittisesti Maon ohjeiden hengessä.

Viime aikojen tapahtumat vahvistavat jälleen sitä johtopäätöstä, että *KKP:n keskuskomitealla ei ole mahdollisuutta määritellä ja kehitellä maan poliittista linjaa demokraattisen sentralismin pohjalta. Keskuskomitea ja koko puolue toimivat vain välikappaleena niin sanotun "Mao Tse-tungin linjan" täytäntöön panemiseksi.*

Armeija pysyy edelleen maolaiskomennon perustuksena, vaikka siinäkin on olemassa oppositiomielialojen edustajia.

KKP:n 10. edustajakokouksen jälkeen Mao Tse-tungin ryhmä otti useita askelia alistaakseen armeijan johdon toiminnan tiukemmin valvontaansa. Tämä ilmeni siinä, että "Lin Piaon ja Konfutsen arvostelu" kehitettiin KKVA:ssa mittavaksi kampanjaksi, jonka tunnuslauseena oli "puheenjohtaja Maon sotilaallisten teosten tutkiminen ja Lin Piaon porvarillisen sotilaslinjan arvosteleminen". Armeijassa käynnistetyn kampanjan peruspäämääräksi asetettiin Lin Piaon yhä vielä merkittävän vaikutuksen poiskitkeminen ja "Maon linjan" vakiinnuttaminen, päällystön puhdistuksen jatkaminen, niiden työntekijöiden asemien lujittaminen, jotka eivät olleet sidoksissa entiseen puolustusministeriin, samoin kuin "kulttuurivallankumouksen" esiin nostamien henkilöiden asemien lujittaminen.

"Lin Piaon ja Konfutsen arvostelun" varjolla suoritettava armeijan puhdistus synnytti salaista vastarintaa ja tyytymättömyyttä kantaupseerien taholta, joista monet pitivät epäilyksenalaisena sitä, että Lin Piao olisi ollut "isänmaan petturi". Tässä yhteydessä painotettiin, että "Lin Piaon porvarillisen sotilaslinjan" arvostelua on välttämätöntä syventää, ja vaadittiin, että häneltä on riisuttava sotapäällikön sädekehä ja että Lin Piaon KKVA:ssa olevat kannattajat on paljastettava. Propaganda voimisti vetoomuksia puolueen ja armeijan yhtenäisyyden lujittamiseksi, armeijan ja kansan yhteen liittämiseksi.

Tammikuussa 1975 KKVA:n pääesikunnan päälliköksi nimitettiin Teng Hsiao-ping ja Kiinan armeijan poliittisen päähallinnon päälliköksi Tshan Tshun-tsiao. Kumpikin nimitys on ristiriidassa KKT:ssa vakiintuneen käytännön kanssa, jonka mukaan mainittuihin virkoihin nimitettiin armeijan kantahenkilökunnan edustajia, mikä on nähtävästi osoituksena siitä epäluottamuksesta, jota Mao Tse-tung on tuntenut korkeimpia sotilasjohtajia kohtaan "Lin Piaon jutun" jälkeen.

Uuden perustuslain mukaisesti asevoimien päämieheksi on julistettu KKP:n keskuskomitean puheenjohtaja, ja niihin on sisällytetty nostoväki ("minbin"), jota maolaisjohto — etenkin äärivasemmistolainen ryhmittymä — pitää "tärkeänä voimana" maolaiskomennon lujittamisessa, voimana, jonka on määrä myötävaikuttaa tämän komennon kaikkien toimenpiteiden toteuttamiseen ideologian, politiikan ja talouden alalla, "taantumuksellisten luokkien" tukahduttamiseen ja "vihollisten tihutoiminnan" murskaamiseen. Nostoväki on valtuutettu rangaistustoimien suorittamiseen ja sen tehtäväksi on annettu "yleisen järjestyksen" ylläpitäminen, "partio- ja vartiopalveluksen suorittaminen" jne.

Maolaisten asevoimien kehittämisen suhteen noudattama linja todistaa heidän yrittävän laajentaa ja täydellistää nykyisestään

väkivalta- ja tukahduttamiskoneistoa ja tehdä sen vielä luotettavammaksi ja kuuliaisemmaksi hallitsevan huippukerroksen käsissä. Niin armeijan kuin nostoväen päätehtäviksi on julistettu nykyisen komennon "valtausten suojelu" ja taistelu Kiinan ulkoisia vihollisia, muun muassa "sosiaali-imperialismia" vastaan.

KKT:n uusi perustuslaki on lainsäädännöllisesti vahvistanut Kiinassa "kulttuurivallankumouksen" tuloksena syntyneen valtiollisen rakenteen. Nykyisen hallintojärjestelmän kuvaavana piirteenä on se, että monet valtion-, puolue- ja sotilasvirat on keskitetty samojen henkilöiden käsiin. Noin puolet YKK:n istunnossa muodostetusta Valtioneuvostosta koostuu sotilashenkilöistä.

Uuden perustuslain mukaisesti valtionvirastot ja valtion työntekijät ovat velvollisia tutkimaan vakavasti "Maon aatteita" ja asettamaan maolaisen politiikan aina "komentopaikalle". Näin ollen valtiokoneisto on lainsäädännöllisesti asetettu Mao Tse-tungin ja hänen ympäristönsä palvelukseen.

Paikalliset "vallankumouskomiteat" ovat saaneet perustuslaillisen pohjan. Niille on annettu "kansanedustajien paikallisten kokousten pysyvästi toimivien elinten ja samalla kansanedustustojen" tehtävät. Uuden perustuslain mukaan "vallankumouskomiteat" valitaan ja erotetaan tosin vastaavan tason paikallisten kansanedustajien kokousten toimesta, mutta perustuslain hyväksymisen jälkeen kansanedustajien kokouksia ei ole kutsuttu koolle KKT:n ainoassakaan hallinnollisessa yksikössä eikä "vallankumouskomiteoita" ole valittu. "Vallankumouskomiteoiden" rangaistustehtäviä on laajennettu olennaisesti. Nyt ne nimittävät ja erottavat virasta tuomioistuinten puheenjohtajat.

Puolue-, valtion- ja sotilasvirkojen keskittäminen yksiin käsiin ja valtiokoneiston alistaminen maolaisten huippukerroksen poliittisten päämäärien palvelukseen johtavat Mao Tse-tungin sotilasbyrokraattisen ryhmittymän lujittumiseen entisestään.

Sosialismin etujen kannalta arvioituna Kiinan sisäinen tilanne huonontuu edelleen. Sosialisminvastainen prosessi syvenee jatkuvasti. Tämä prosessi sukeutui 1960-luvun toisella puoliskolla "kulttuurivallankumoukseksi", joka johti kansandemokraattisen vallan vaihtumiseen sotilasbyrokraattisen ryhmittymän diktatuuriin. Maolaisjohdon syystä Kiinan kansa kokee suuria vaikeuksia taloudellisessa ja sosiaalis-poliittisessa kehityksessään ja aineellisen hyvinvoinnin lisäämisessä. Maolaisten politiikka saattaa sosialismin ihanteita huonoon valoon. KKT:ssa loukataan karkeasti demokgratiaa ja laillisuutta ja marxilais-leniniläinen oppi on korvattu sosialishovinistisilla "Mao Tse-tungin aatteilla", jotka on julistettu "valtiolliseksi ideologiaksi".

Historian näkökulmasta katsoen maolaiskomento on tuomittu väistämättömään tuhoon, sillä se ei sovi yhteen Kiinan kansan etujen ja edistyksen tarpeiden kanssa. Olisi kuitenkin epäreaalista luottaa tällä hetkellä harjoitettavan Kiinan sisä- ja ulkopolitiikan perinpohjaiseen muuttumiseen pelkästään yhden — kahden peräkkäisen kriisi-ilmiön tai muiden maan poliittisessa elämässä esiin tulevien tapahtumien tuloksena.

Kiinassa on merkittävästi voimistettu repressiivistä koneistoa, joka suuntautuu kaikkien toisinajattelevien tukahduttamiseen. Samoin on voimistettu väestön huiputusta "Maon aatteiden hengessä panemalla pääpaino kiinakeskeisiin rotuennakkoluuloihin ja shovinismiin. Maassa vallitsevan tilanteen leimaa-antavia piirteitä ovat kiinalaisen yhteiskunnan yhä pahempi ideologoinen harhautuminen, repressiivisten toimenpiteiden voimistuminen, politiikka, joka tähtää työtätekevien eri ryhmien usuttamiseen toistensa kimppuun, ja työtätekevien vaistonvaraisten esiintymisten tukahduttaminen.

Niin ollen Kiinassa ei ole enää kysymys pelkästään sosialistisen kehityksen kieroutumisesta ja KKT:n olemassaolon ensimmäiseltä vuosikymmenellä laskettujen sosialismin perustusten "eroosiosta", vaan sotilasbyrokraattisen ryhmittymän valtakomennon lainsäädännöllisestä vahvistamisesta.

Kokonaisuutena ottaen Maon sotilasbyrokraattisen ryhmän politiikan evoluutio johtaa KKT:aa yhä loitommalle sosialismista, shovinismin, seikkailujen ja kunnianhimoisten suurvaltapoliittisten suunnitelmien tielle.

II
Maolaisuus — sosialismin, demokratian ja rauhan peittelemätön vastustaja

YKK:n istunto vahvisti virallisesti Mao Tse-tungin ulkopoliittisen linjan perussuunnat. Tämä linja pelkistyy tosiasiallisesti seuraavaan: jännityksen lieventymisen vastuustaminen, laskelmien avoin perustaminen "järkytyksiin ja mellakkoihin", kansainvälisen jännityksen lietsominen aina uuden maailmansodan käynnistämistä myöten. Pekingin ulkopoliittinen linja merkitsee edelleen suhteiden laajentamista kehittyneiden kapitalististen maiden kanssa ja periaatteetonta valmiutta liittoutumiseen kaikkien taantumuksel-

listen voimien kanssa, joiden kanssa on mahdollista liittoutua, se tähtää imperialismin sotilaallisten ja taloudellisten liittojen tukemiseen ja laajentumispolitiikan voimistamiseen KKT:n naapurimaiden suhteen etenkin Kaakkois-Aasiassa. Maolaiset perustavat laskelmansa kehitysmaissa vaikuttaviin taantumuksellisiin nationalisteihin pitäen heitä Pekingin ulkopolitiikan erityisreservinä, tukena ja välikappaleena; he suuntaavat ulkopolitiikkansa pitkäaikaiseen ja kärjekkääseen vastakkainoloon sosialistisen yhteisön kanssa ja maailman vallankumousliikkeen horjuttamiseen pyrkien "hegemonismin" vastaisen taistelun verhon alla kannustamaan sotilaspoliittisten liittojen luomista ja lujittamista sosialisminvastaisella ja neuvostovastaisella pohjalla.

Maolaisten ulkopolitiikan päämääränä on muuttaa KKT maailmankeskukseksi, jolla olisi oma vaikutuspiirinsä. Kiinalaisjohto katsoo voivansa päästä siihen kärjistämällä kahden yhteiskunnallis-poliittisen järjestelmän välisiä ristiriitoja ja provosoimalla selkkauksia niiden välillä, mikä maolaisten laskelmien mukaan on johtava sosialismin maailman ja imperialismin maailman molemminpuoliseen heikentymiseen yhteenottonsa kuluessa.

Pekingin pitkäaikaiset mutta turhat yritykset tyrkyttää maailman imperialisminvastaiselle rintamalle omaa ekstremististä mutta itse asiassa provokatorista linjaansa kehkeytyivät loppujen lopuksi 1970-luvun alussa yrityksiksi yllyttää imperialismin sotahenkisimpiä piirejä "maailmanlaajuisen kaaoksen" aikaansaamiseen. Maolaisten kääntyminen kohti liittoutumista imperialismin taantumuksellisimpien piirien kanssa luo vakavan uhan maailmanrauhalle.

Pekingin siirtyminen imperialismin ja ääritaantumuksen asemiin

Tällä hetkellä kiinalaisjohto antaa ulkopolitiikassaan yhä ilmeisemmin etusijan kapitalistisen maailman kanssa solmittaville suhteille. Kiinan ja Lännen kontaktien laajentaminen on ylittänyt tavanomaisen suhteiden normalisoinnin puitteet muuttuen KKT:n lähentymiseksi imperialismin taantumuksellisten voimien kanssa nationalistisella, sosialisminvastaisella pohjalla.

Tällainen politiikka on kiinalaisjohdon suurvaltahegemonististen pyrkimysten väistämätön seuraus. Tämä politiikka joutuu kärkevään selkkaukseen kansainvälisellä areenalla käytävän imperialisminvastaisen luokkataistelun objektiivisten kehityslakien kanssa samoin kuin sosialistisen yhteisön mahdin tiivistämis- ja lujittamistarpeen kanssa. Tätä selkkausta on pahentamassa se, että yrittäessään käyttää hyväkseen kahden yhteiskunnallis- poliittisen järjestelmän välisiä ristiriitoja

Pekingin johtajat pitävät sosialistista yhteisöä päävihollisenaan ja taantumuksellisia imperialistisia voimia liittolaisenaan sosialismin maailman vastaisessa taistelussa.

Kiinalaisjohto on siirtynyt avoimesti imperialismin taantumuksellisimpien edustajien puolustamiin asemiin. Tämä siirtyminen ilmenee: maolaisuuden ulkopoliittisten teorioiden ja imperialististen oppien sosialisminvastaisen suuntautuneisuuden yhtenemisessä; Pekingin ja Lännen taantumuksellisten voimien rinnakkaisessa toiminnassa sosialismin maailman asemien heikentämiseksi; imperialististen sotilaspoliittisten liittojen ja monopoliporvariston äärioikeistolaisen siiven politiikan tukemisessa. Maolaiset yrittävät estää kansainvälisen jännityksen lieventymisen ja häiritä yhteiskuntajärjestelmiltään erilaisten maiden rauhanomaisen rinnakkainolon periaatteiden vakiintumista ja toisen maailmansodan tulosten lopullista vahvistamista. He pyrkivät asettamaan "kolmannen maailman" maat vastakkain sosialistisen yhteisön kanssa ja horjuttamaan sitoutumattomien maiden liikkeen imperialisminvastaista luonnetta. Maolaisten politiikka tähtää sellaiseen kansainvälisten taloussuhteiden uudelleen järjestelyyn, joka objektiivisesti auttaisi kapitalismin maailmaa ja heikentäisi sosialistisen yhteisön asemia.

Peitteenä tälle maolaisten luopiomaiselle ulkopoliittiselle linjalle toimii oppi "kolmesta maailmasta", joka kieltää koko kahden yhteiskunta- ja talousjärjestelmän olemassaolon ja edellyttää "mitä laajimman yhteisrintaman" luomista SNTL:oa ja muita sosialistisia maita vastaan. Maolaiset sisällyttävät tähän "rintamaan" imperialistiset valtiot.

Suurvaltahegemonististen päämääriensä saavuttamiseksi maolaiset turvautuvat kiinalaisten bogdyhanien diplomatian perinteiseen menetelmään: kahden voimakkaimman vastustajansa yllyttämiseen keskinäiseen yhteenottoon "istuakseen vuorella ja seuratakseen kahden tiikerin taistelua".

Imperialismi, joka pitää Neuvostoliittoa ja koko sosialistista yhteisöä strategisena päävastustajanaan, osoittaa vuorostaan kiinnostusta maolaisten tällaiseen politiikkaan pyrkien käyttämään Kiinaa sosialistisen yhteisön "vastapainona".

Viime aikoina Peking on yrittänyt — tätä intressien yhteneväisyyttä hyväkseen käyttäen — *kyhätä kokoon sosialisminvastaista, neuvostovastaista liittoa kaikista kapitalistisen maailman patataantumuksellisista voimista.*

Maolaisjohto puoltaa avoimesti NATO:n ja yhteismarkkinain lujittamista ja Länsi-Euroopan poliittisen ja sotilaallisen integraation syventämistä kehottaen Euroopan kapitalistisia maita omien ydinvoimien luomiseen.

Maolaiset ponnistelevat Kyp-

roksen kysymyksen kärjistämiseksi ja yrittävät auttaa NATO:a Balkanin niemimaalla ja Välimeren itäosassa. Kuten pariisilainen sanomalehti *Le Figaro* kirjoitti Teng Hsiao-pingin vierraillessa Ranskassa, Kiinan nykyisiä vallanpitäjiä "miellyttää enemmän... kapitalistinen Eurooppa, olkoonpa se sitten vaikka atlanttinen, yhteenliittynyt ja kovaotteinen".

Kuvaavaa on myös maolaisten sitkeä pyrkimys sisällyttää teesi "taistelusta hegemonismia vastaan" neuvostovastaisesti tulkittuna Japanin ja KKT:n välisen sopimuksen rauhasta ja ystävyydestä. Tämän manööverin tarkoituksena on luoda edellytykset Japanin mukaan saamiselle Pekingin aggresiivisen neuvostovastaisen linjan taakse.

KKT:n johto kannattaa Yhdysvaltain sotilaallisen läsnäolon säilyttämistä maailman eri alueilla, muun muassa Euroopassa ja Aasiassa. Sitä huolestuttaa USA:n poistuminen Etelä-Vietnamista, amerikkalaisten asemien heikentyminen Kaakkois-Aasiassa ja Thaimaan, Filippiinien ja muiden Kaakkois-Aasian maiden pyrkimys päästä eroon amerikkalaisjoukoista. Tämä vahvisti jokin aika sitten myös USA:n silloinen puolustusministeri Schlesinger, joka ilmoitti, että kiinalaiset, jotka vuosikulla olivat yrittäneet tunkea amerikkalaiset pois Tyynen valtameren länsiosista, ovat nyt kiinnostuneet amerikkalaisten jäämisestä sinne, koska "näkevät USA:n hyödylliseksi vastapainoksi Neuvostoliitolle" (*US News and World Report*, toukokuu 1975).

Sosialisminvastaisuuden sokaisemana kiinalaisjohto vastustaa tosiasiallisesti kansojen taistelua kansallisen riippumattomuutensa puolesta, imperialistista orjuutusta vastaan.

Selvänä ilmauksena Pekingin siirtymisestä imperialismin äärioikeistolaisten piirien asemiin ovat sen voimistuvat yritykset estää hinnalla millä hyvänsä kansainvälisen ilmanalan tervehtyminen, jarruttaa jännityksen lieventymisen muuttumista peruutumattomaksi prosessiksi ja estää yhteisturvallisuusjärjestelmien luominen Euroopassa ja Aasiassa.

Vääristellen perin juurin nykyisen kansainvälisen tilanteen peruskehitystaipumuksia kiinalaisjohtajat haluavat pakottaa kaikki maat hyväksymään ajatuksen kolmannen maailmansodan väistämättömyydestä. Pekingin johtajat uskottelevat lännelle, että maailmanrauha ei voi kestää yhden sukupolven elämän kuluessa", vaan että "jokaisella sukupolvella tulee olemaan oma sotansa" (Teng Hsiao-pingin lokakuussa 1974 BRD:n bundestagin valtuuskunnalle esittämä lausunto). Tshou En-lai ennusti maailmansodan kohtalonomaista väistämättömyyttä YKK:n istunnossa; hän väitti myös, että "tässä maailmassa ei ole jännityksen lieventymistä". Heinäkuussa 1975 Teng Hsiao-ping julisti jälleen, että "kolmatta

valtavaa maailmansotaa ei voida väistää" ja ettei "se ole lainkaan niin huono".

Peking kävi raivoisaa kamppanjaa Euroopan turvallisuus- ja yhteistyökokousta vastaan ja vastustaa neuvotteluja asevoimien ja aseistuksen supistamisesta Keski-Euroopasta. Kiinalaisjohtajat diskreditoivat kaikin tavoin itse ajatusta Euroopan turvallisuudesta ja kylvävät epäilyksiä sen realisoimismahdollisuuksien suhteen väittäen, että jännityksen lieventyminen Euroopassa olisi edullista vain "Varsovan liitolle". He syöttävät yleiseurooppalaisen turvallisuuden vastustajille senlaatuisia perusteluja, että sosialistiset valtiot haluavat turrutaa Länsi-Euroopan maiden valppauden ja asettaa koko Euroopan sillä tavoin "jakamattomaan valvontaansa". Tässä hengessä Peking on yrittänyt aktiivisesti muokata Länsi-Euroopan valtioiden johtavia piirejä, mistä ovat osoituksena monilukuiset vierailukutsut Kiinaan tämän alueen poliittisille toimihenkilöille samoin kuin Teng Hsiao-pingin ja KKT:n nykyisen ulkoasiainministerin Chiao Kuan-huan matkat Euroopan kapitalistisiin maihin. Maolaisten yritykset ajaa ETYK karille kärsivät kuitenkin täydellisen tappion.

Yhtä raivokkaasti ellei vielä raivokkaammin maolaisjohtajat taistelevat Aasian kollektiivisen turvallisuuden aatetta vastaan. Täällä he ovat varmempia voimistaan turvautuen sen vuoksi karkeaan painostukseen, avoimeen kiristykseen ja käsien-seläntaakse-vääntämis-menetelmään. Niinpä maolaiset pakottivat tämän vuoden toukokuussa Kiinassa vierailleen Japanin Sosialistisen puolueen valtuuskunnan myöntämään panettelunomaisten sepustusten sisällyttämisen yhteiseen tiedonantoon Aasian kollektiivisen turvallisuuden suhteen.

Pitäen lähtökohtanaan omia hegemonistisia suunnitelmiaan maolaisjohto estää kestävän maailmanrauhan luomista antaen tukea taantumuksellisille voimille ja kannattaen "kylmän sodan" elvyttämistä.

Kansainvälisten taloussuhteiden alalla Pekingin toiminta suuntautuu yhteyksien edelleen laajentamiseen kapitalististen valtioiden kanssa ja tällaisten suhteiden samanaikaiseen supistamiseen sosialististen maiden kanssa.

Vuonna 1974 Kiinan tavaranvaihto kapitalististen valtioiden kanssa nousi 8,3 miljardiin Yhdysvaltain dollariin, kun se vuonna 1973 oli 5,6 miljardia dollaria. Tämän tuloksena kapitalististen valtioiden osuus käsittää nyt kaksi kolmasosaa KKT:n ulkomaankaupasta. Sosialististen maiden osuus laski v. 1974 sen sijaan 13,5 prosenttiin (v. 1973 se oli 16 %).

KKT on tilannut kapitalistisista maista noin 90 nykyaikaisen yrityksen kaluston. Niin muodoin Kiina komsensoi sosialististen maiden kanssa harjoittamansa taloudellisen yhteistyön supistumisesta

johtuvat menetyksensä tietyssä määrin laajentamalla kauppa- ja talousyhteyksiä kehittyneisiin kapitalistisiin maihin. Imperialistit maksavat itse asiassa maolaisille näiden sosialisminvastaisesta, neuvostovastaisesta linjasta.

Toukokuussa 1975 Kiina solmi viralliset suhteen yhteismarkkinoihin, mikä ei ole vain osoitus kiinalaisjohdon halusta edesauttaa talousvaihdon kasvua johtavien kapitalististen maiden kanssa, vaan heijastaa myös Pekingin kiinnostusta länsimaiden sotilaspoliittisen integraation voimistamiseen ja niiden käyttämiseen sosialistisen yhteisön intressejä vastaan.

Kriisi-ilmiöt, joihin kapitalistinen talous on törmännyt, ovat ulottuneet Kiinaankin vaikuttaen sen kauppataseeseen: vajaus KKT:n kaupassa kehittyneiden kapitalististen maiden kanssa on kohonnut noin 1,3 miljardiin Yhdysvaltain dollariin. Pekingin johtajat kannustavat sitkeästi erillisiä sosialistisia maita sekä monia kehitysmaita uudelleensuuntaamaan kauppa- ja taloussuhteensa kapitalistiseen maailmaan päin, mikä vahingoittaa niiden suhteita sosialistisen yhteisön kanssa.

Peking noudattaa itse asiassa linjaa, joka edesauttaa länsimaiden monopolien asemien lujittumista maailmanmarkkinoilla ja uuskolonialismin voimistumista.

Kiinalaisjohto verhoaa avointa siirtymistään imperialismin taantumuksellisimpien edustajien asemiin imperialisminvastaisella demagogialla. Tätä tarkoitusta palvelee maolaisten uusin poliittinen maailmankartta, jonka mukaan nykyään on olemassa kolme valtioryhmää: SNTL ja USA ovat "ensimmäinen maailma"; kaikki kehittyneet maat kahta mainittua lukuunottamatta ovat "toinen maailma"; kehitysmaat ovat "kolmas maailma". Tämä maolainen "teoria" kieltää kokonaan luokkakantaisuusperiaatteet valtioiden ulkopolitiikan arvioimisessa. Maolaiset julistavat maailman kehityksen ainoaksi vieteriksi "kolmannen" ja "toisen" maailman maiden taistelun "suurvaltahegemonismia" vastaan. Maolaiset tunnustavat, että USA:n imperialismi "kulkee kohti rappiota", mutta toitottavat samalla sitkeästi, että päävaara uhkaa "sosiaali-imperialismin" taholta. Juuri tämän merkityksen kiinalaisjohtajat sisällyttävät niin kiinalais-amerikkalaisessa kuin kiinalais-japanilaisessa kommunikeessa olevaan teesiin "taistelusta hegemoniaa vastaan".

Maailman voima-asetelmaa koskevassa pekingiläisessä kaaviossa sosialismi on merkitty vain eräänlaisena tendenssinä "kolmannen maailman" kehityksessä. Tästä tendenssistä vastaa kuulemma Kiina, joka on "kehittyvä sosialistinen maa". Maolaisten esittämistä kansainvälisellä areenalla keskenään kamppailevien voimien luonnetta koskevista tahallisen hämäristä ja luokkakantaisesti epämääräisistä arvioista piirtyy selvästi Pekingin pyrkimys puolustella toimiaan, jotka tähtäävät so-

tilaspoliittisten blokkien ja liittojen luomiseen imperialistisen ja kaikenlaisen muun taantumuksen kanssa.

Teesi "yhteisestä taistelusta hegemonismia vastaan ei ole itse asiassa mitään muuta kuin maolaisten yhdessä imperialismin taantumuksellisten voimien kanssa SNTL:oa ja koko sosialistista yhteisöä vastaan, kansainvälisen jännityksen lieventymistä vastaan käynnistämän "ristiretken" perustelua.

Kansainvälinen taantumus pyrkii käyttämään hyväkseen maolaisten sosialisminvastaista politiikka ja muuttamaan Kiinan kuuliaiseksi välineekseen.

Tosiasiat osoittavat, että *maolaisten niin sanottu "imperialisminvastainen taistelu" ei johda kansainväliseen sosialisminvastaisten voimien rintaman heikentymiseen, vaan sen lujittumiseen.*

Maolaisten manööverit kehitysmaiden suhteen

Kiinalaisjohdon politiikka Aasian, Afrikan ja Latinalaisen Amerikan kehitysmaiden suhteen määräytyy tämän johdon hegemoniantavoittelusuunnitelmista.

Kiinan maolaisjohtajat ottavat huomioon kehitysmaissa vallitsevan tilanteen mutkikkuuden ja yrittävät käyttää sitä omaksi edukseen. Tämän mutkikkaan tilanteen leimaa-antavia piirteitä ovat: sosiaalipoliittisten prosessien ristiriitaisuus, se, että edistyksellisten kehitystaipumusten ohella kehitysmaiden politiikassa on havaittavissa taantumuksellis-nationalistisia ja länsiystävällisiä tendenssejä, runsaat strategisten raaka-aineiden varat ja taloudellinen takapajuisuus; näiden valtioiden riippumattomuuden lujittamisessa esiin tulevat reaalit vaikeudet ja niiden tyytymättömyys rooliinsa kansainvälisellä näyttämöllä.

Maolaiset ovat kehitelleet järjestelmän ideologisia ohjeita "kolmannen maailman" suhteen, joka asetetaan vastakkain sosialismin maailman, kansainvälisen kommunistisen ja työväenliikkeen kanssa ja kuvataan maailmanhistorian pyörää eteenpäin liikuttavaksi vallankumoukselliseksi päävoimaksi, perusvoimaksi taistelussa imperialismia, kolonialismia ja "hegemonismia" vastaan (*Renmin ribao,* 9. 5. 1975). Enemmistö näiden alueiden terveesti ajattelevista poliitikoista tekee itselleen tiliä Pekingin linjan suhdannepoliittisesta ja keinottelunomaisesta luonteesta eikä aio kulkea sen vanavedessä, mutta kehitysmaiden erillisten johtajien kaupallis-pragmaattinen asenne KKT:n kanssa ylläpidettäviin suhteisiin ja pyrkimys käyttää näitä suhteita omien kansainvälisten asemiensa lujittamiseen kannustaa heitä tukemaan kiinalaisjohdon teesejä.

Maolaisten nykyisessä vaiheessa kehitysmaiden suhteen noudattama linja sisältää seuraavat pääsuuntaukset: "kolmannen maailman" vastakkainasettaminen sosia-

listisen maailmanjärjestelmän kanssa ja kehitysmaiden kannustaminen sellaisiin toimenpiteisiin, jotka johtavat sulkeutuneisuuteen, kansainvälisen yhteistyön rajoittumiseen ja eristymiseen SNTL:sta ja koko sosialistisesta yhteisöstä. YK:n yleiskokouksen 29. istuntokaudella KKT:n valtuuskunta vastusti jyrkästi sitä, että sosialistisille maille myönnettäisiin samat ehdot kaupankäynnissä kehitysmaiden kanssa kuin ne, jotka on jo myönnetty kehittyneille kapitalistisille maille.

Kiinalaisjohto tukee aktiivisesti kehitysmaiden taloussuhteiden laajentamista kapitalistisen maailman kanssa kehottaen yhteistyöhön "toisen maailman so. entisten kolonialististen valtioiden kanssa, mikä itse asiassa merkitsee imperialismin uuskolonialistisen politiikan tukemista. On esitetty käsityskanta, jonka mukaan kehitysmaiden edut hegemonianvastaisessa taistelussa kävisivät yksiin sellaisten kapitalististen valtioiden etujen kanssa kuin Japani, Englanti, BRD, Ranska ym. (*Renmin ribao*, 5. 5. 1974).

Kiinalaisjohtajat saattavat huonoon valoon kehitysmaiden sosialistista suuntautumista ja ei-kapitalistista kehitystietä koskevaa aatetta. Maolaispropaganda vaikenee siitä tosiasiasta, että edistykselliset yhteiskunnalliset muutokset ovat toteutettavissa vain niissä maissa, jotka ovat astuneet ei-kapitalistiselle kehitystielle, ja että tämä tie on uuskolonialistisen alistamisen ainoa vaihtoehto, joka turvaa perinpohjaiset sosiaalis-taloudelliset uudistukset. Kehitysmaiden evoluutio kohti tieteellistä sosialismia ja kohti yhteistyön lujittumista sosialistisen yhteisön kanssa tapahtuisi paljon nopeammin, jollei olisi harhaanjohtavaa toimintaa.

Olennaisena aineosana Pekingin "kolmannen maailman" suhteen noudattamassa strategiassa on *taloudellista kehitystä koskevien maolaisteorioiden tyrkyttäminen kehitysmaille.* Kiinalaisten tulkinta "omiin voimiin tukeutumisesta", joka on äärimmäisen nationalistinen ja eristäytymiseen johtava luonteeltaan, ja luopuminen yhteistyöstä sosialistiseen yhteisöön kuuluvien maiden kanssa sotivat monien kehitysmaiden näiden asioiden suhteen omaksumia käsityskantoja vastaan. Tyrkyttäessään "kolmannelle maailmalle" maolaisia taloudelisen kehityksen kaavoja kiinalaisjohtajat ja heidän propagandansa saattavat samalla epäilyttäväksi raskaan teollisuuden kehittämiseen tähtäävää linjaa. Peking haluaisi käyttää kehitysmaiden taloudellista jäkeenjääneisyyttä omiin itsekkäisiin tarkoituksiinsa.

Ottaen huomioon raaka-ainevoimavaroihin liittyvän ongelman ajankohtaisuuden nykymaailmassa kiinalaisjohtajat yrittävät pureutua asemiin juuri niissä kehitysmaissa, joissa on runsaasti strategisia raaka-ainevaroja, ja soluttautua niiden talouden vastaaville aloille. Tässä yhteydessä huomio

kiintyy Pekingin tavallista voimakkaampaan kiinnostukseen Persian lahden runsasöljyistä vyöhykettä kohtaan, KKT:n sitoumuksiin rakentaa TANZAMin rautatie, joka avaa tien Zambian "kuparivyölle", samoin kuin siihen, että suhteita ylläpidetään Chileen (sotilasjuntan suorittaman vallankaappauksen jälkeen) strategisten raaka-aineiden saantilähteenä jne.

Soluttautuakseen kehitysmaihin ja laajentaakseen vaikutusvaltaansa niissä Peking jatkaa aktiivisesti *taloudellisen avunannon* hyväksikäyttöä. Vuoden 1975 alkuun mennessä taloudellisen avun kokonaismäärä oli kohonnut 3 miljardiin ruplaan (vuodesta 1956). KKT:n johtajat asettavat kuitenkin kuten ennenkin etusijalle itse avunantolupauksen sitoakseen sillä apua saavan maan — huomattavasti vähemmän he tuntevat huolta antamiensa sitoumusten täyttämisestä. Tähän mennessä Kiina on täyttänyt lupauksensa vain 35—40 prosentin osalta.

Maolaisjohdon "kolmannessa maailmassa" harjoittama politiikka ei vastaa kehitysmaiden kansojen todellisia kansallisia etuja. Se on ristiriidassa sen taistelun kanssa, jota nämä maat käyvät lujittaakseen riippumattomuuttaan imperialismista, ja niiden sosiaalis-taloudellisen kehityksen tarpeiden kanssa.

Peking vaihtelee politiikkaansa kehitysmaiden suhteen myös alueittain, etenkin kärkevien ristiriitojen kasautumispisteissä.

Kaakkois-Aasiassa. Koko Indokiinan selkkauksen ajan KKT:n johto esitti häpeällistä luopion osaa kieltäytyen yhteistoiminnasta sosialististen maiden kanssa imperialististen hyökkääjien hillitsemiseksi ja horjuttaen Indokiinan taisteleville kansoille solidaarisuutta ilmaissutta maailmanlaajuista rintamaa. Pekingin johtajat aiheuttavat suurvaltapolitiikallaan vakavaa vahinkoa tämän alueen vallankumoukselliselle liikkeelle.

Kiinan hallitseva huippukerros madaltaa tieten tahtoen Vietnamin Demokraattisen Tasavallan roolia Indokiinan kansojen voiton varmistamisessa. Yhtenäisen mahtavan sosialistisen Vietnamin muodostamisnäköala huolestuttaa selvästikin Kiinan johtajia, koska se vaikeuttaisi merkittävästi heidän suurvaltapolitiikkaansa toteuttamista.

Toisaalta maolaisten toimissa tällä alueella on havaittavissa uusia piirteitä. Viime aikoihin saakka Peking turvautui pääasiallisesti sellaisiin toimintamenetelmiin kuin ideologinen ekspansio ja tihutoiminta paikallisissa kommunistisissa puolueissa toimivien kiinalaisystävällisten hajotusryhmittymien ja niihin sidoksissa olevien järjestöjen sekä näissä maissa asuvien monilukuisten kiinalaissiirtolaisten kautta. Nyttemmin kiinalaisjohto on yhä useammin ryhtynyt turvautumaan *asevoimien suoraan käyttöön* laajentumistarkoituksessa.

Etu-Intiassa. Maolaiset eivät voi olla ottamatta huomioon Etelä-

Aasiassa tapahtuneita suuria poliittisia muutoksia. Suhteiden normalisoituminen tämän alueen maiden välillä on rajoittanut Pekingin mahdollisuuksia keinotella ennen muuta Intian ja Pakistanin välisillä ristiriidoilla. Näyttäen aika ajoin sovinnon merkkejä Intiaan päin kiinalaisjohto harjoittaa samalla edelleen ja jopa voimistaa vihamielistä toimintaa. Peking keinottelee Kashmirin ja Sikkimin ongelmilla ja ponnistelee sitkeästi horjuttaakseen Intian suhteita muihin valtioihin, kuvatakseen sen politiikan "ekspansionistiseksi" ja murtaakseen sen ystävyyden Neuvostoliiton kanssa. Maolaiset puuttuvat karkeasti Intian sisäisiin asioihin esiintyen yhteen ääneen tämän maan äärioikeistolaisten voimien kanssa.

Aktivoidessaan kiihotustoimintaans naga- ja mizo-heimojen parissa Intiassa sekä Burman ja Bangladeshin hallituksenvastaisten voimien parissa ja pyrkiessään siihen, että tämän alueen valtiot painiskelisivat jatkuvasti sisäisten ongelmiensa parissa ja pystyisivät sen vuoksi heikkoina, Peking pyrkii kaikin tavoin häiritsemään tämän alueen valtioiden vakaantumista ja luomaan suotuisammat olosuhteet omalle laajentumispolitiikalleen.

Lähi-Idässä. Maolaisjohto harjoittaa itse asiassa imperialistiystävällistä politiikkaa lietsoen arabimaissa oikeisto-ekstremistisiä ja neuvostovastaisia mielialoja. Tukien sanoissa arabimaiden ja Palestiinan kansojen taistelua israelilaista sionismia vastaan KKT:n johto vastustaa todellisuudessa edelleen Lähi-idän ongelman oikeudenmukaista ratkaisemista pelaten tosiasiallisesti israelilaisanastajien pussiin.

Latinalaisessa Amerikassa. Pekingin politiikka tässä maanosassa on aktivoitunut tuntuvasti. Kiinalaisjohto yrittää käyttää omaksi edukseen Latinalaisen Amerikan maiden sosiaalis-poliittisen ja taloudellisen kehityksen erityispiirteitä, etenkin voimakkaita nationalistisia tendenssejä. Kaikesta päätellen maolaiset luottavat voivansa käyttää Latinalaisen Amerikan maita poliittisessa pelissään USA:n kanssa horjuttaakseen sosialististen maiden kansainvälisiä asemia tässä maanosassa samoin kuin painostaakseen niitä "kolmannen maailman" valtioita, jotka kannattavat yhteistyötä sosialistisen maailmanjärjestelmän kanssa.

Viime aikoina Pekingin suhteet Chilen ja Brasilian sotilaskomentoihin ovat muuttuneet kiinteämmäki. Suorittaessaan oman maansa militarisointia maolaisjohto tervehtii militarististen tendenssien voimistumista Etelä-Amerikan mantereella ja taantumuksellisten sotilaspiirien puuttumista politiikkaan.

Maolaiset eivät ole tähän saakka kohdanneet vakavia esteitä maanosan useimpien maiden hallitsevien piirien taholta. Meksikon, Venezuelan, Equadorin, Guayanan ja muiden maiden porvarillinen lehdistö on ottanut toisinaan teh-

täväkseen toimia Pekingin propagandan äänitorvena.

Yhdysvallatkaan ei estä maolaisten ideologisten teorioiden levittämistä Latinalaisessa Amerikassa pitäen niitä aseena taistelussa paikallisia kommunistisia puolueita, vallankumouksellisen Kuuban esittämän esimerkin vaikutusta ja muiden sosialististen maiden politiikkaa vastaan.

Peking pyrkii horjuttamaan sosialistisen yhteisön vaikutusvaltaa sitoutumattomien maiden liikkeessä kannustaen eräiden tähän liikkeeseen kuuluvien maiden johtajia muodostamaan eräänlaisen blokin, joka esiintyisi "supervaltoja" vastaan, todellisuudessa kuitenkin sosialistista järjestelmää vastaan.

Maolaisten toiminta kansainvälisellä näyttämöllä osoittaa, että Peking suuntaa pääiskunsa sosialistista yhteisöä vastaan, tämän yhteisön jokaisen jäsenen kansallisia etuja vastaan, yrittäen horjuttaa sosialististen maiden suhteita Neuvostoliittoon.

Maolaisten kansainvälisessä kommunistisessa liikkeessä suorittaman tihutoiminnan nykyiselle vaiheelle on luonteenomaista se, että kiinalaisjohto yrittää edelleen muuttaa maolaisuutta kansainväliseksi virtaukseksi, heikentää veljespuolueiden kansainvälistä solidaarisuutta, asettaa kansalliset erityistavoitteet vastakkain yleisten, kansainvälisten päämäärien kanssa, taivuttaa eri maiden kommunistiset puolueet kansalliseen eristymiseen ja aiheuttaa ideologista hajaannusta kommunistisessa liikkeessä.

Tällä hetkellä maolaiset keskittyvät ideologisessa ja "teoreettisessa" työssään ennen kaikkea marxismi-leninismin vääristelyyn eväten sen yhtenäisenä kansainvälisenä oppina, sosialististen maiden ja kommunistisen liikkeen yhteenliittyneisyyden aatteellisteoreettisen perustan nakertamiseen.

Maon ryhmä pyrkii juurruttamaan myös puolueetonta asennetta maolaisuuteen. Se kuvaa taisteluaan marxismi-leninismiä ja maailman kommunistisen liikkeen yhtenäistä ideologista ohjelmaa vastaan "kiistaksi" vain NKP:n kanssa kehottaen muita olemaan sekaantumatta "kiistaan". Maolaimieliset ainekset kehottavat suvaitsevaisuuteen kiinalaisjohdon ideologisia asettamuksia kohtaan yrittäen sillä tavoin uittaa kommunistien keskuuteen marxismileninismille vieraita katsantokantoja. Näissä oloissa muodostuu erityisen tärkeäksi taistella "puolueettomuus" aatteiden leviämistä vastaan eli tosiasiallisesti maolaismielisen opportunismin leviämistä vastaan kommunistisessa liikkeessä. Pekingin hajottajat saavat tietoista tai tahatonta apua niiltä, jotka vastustavat maolaisuuden aiheuttaman vahingon paljastamista, Pekingin johtajien periaatteellisten virheiden arvostelemista, yhteisen strategian ja taktiikan ja yhteisten ohjeiden kehittelyä sovellettaviksi taistelussa sosialismin maailmanjärjestelmän ja kommunistisen liikkeen yhtenäisyyden ja yhteenliittyneisyyden puolesta, niiltä, jotka yrittävät

kuvata maolaisuutta eräänlaiseksi "kansalliseksi sosialismin malliksi", joka johtuu muka Kiinan erityisistä oloista.

Maolaisten hyökkäykset tieteellistä sosialismia ja proletaarista internationalismia vastaan edesauttavat antikommunistien, erilaatuisten luopioiden, trotskilaisten, anarkistien, ekstremistien, oikeisto- ja "vasemmisto"opportunistien aktivoitumista jotka marxismileninismin vastaisissa hyökkäyksissään liittoutuvat usein maolaisten kanssa.

Loitontuminen tieteellisestä sosialismista, maolaismielinen opportunismi ja kansallisiin ennakkoluuloihin vetoavien antikommunistien ja luopioiden aktivoituminen ovat vielä eräs todiste etenkin oikeisto- ja "vasemmisto"-opportunismin lajimuunnosten kanssa esiintyvän nationalismin vaarallisuudesta sosialistiselle maailmanjärjestelmälle ja kommunistiselle liikkeelle.

Näissä oloissa taistelu maolaisuuteen opportunismin lajimuunnoksena noudatettavaa "puolueettomuutta" koskevan ajatuksen leviämistä vastaan muodostuu erityisen tärkeäksi.

"Puolueettomuus" ja semminkin sovittelupolitiikka maolaisuuden ja Mao Tse-tungin politiikan suhteen — ilmenivätpä ne missä muodossa tahansa — palvelevat objektiivisesti kiinalaisjohdon epämarxilaisia, antisosialistisia päämääriä.

Peking rakentaa taktiikkansa eri kommunististen puolueiden suhteen eri tavoin.

Niin muodoin maolaisjohdon aluekohtainenkin politiikka kehitysmaiden suhteen sotii näiden maiden todellisia etuja vastaan suuntautuen imperialisminvastaisten voimien yhtenäisyyttä vastaan, jarruttaen vallankumousprosessin kehitystä ja aiheuttaen vahinkoa sosialismin ja rauhan asialle.

Maolaisten yleinen vastatusten asettuminen sosialismin maailman ja kommunistisen liikkeen kanssa

Neuvostovastaisuudeksi ja "hegemonismin vastaiseksi taisteluksi" naamioitu antisosialismi pysyy kiinalaisjohdon koko ulkopolitiikan kulmakivenä. Kaikissa kansainvälisellä näyttämöllä suorittamissaan toimenpiteissä Peking ottaa nykyään huomioon ennen kaikkea sen vaikutuksen, joka on saavutettavissa sosialismin maailman heikentämiseksi.

Vuoden 1974 alussa maolaisjohto julisti: "Sosialistinen leiri on jo lakannut olemasta sosiaali-imperialismin ilmestymisen vuoksi". Tätä versiota käytetään "teoreettisena" perustana maolaisten erilaatuisille poliittisille sommitelmille sosialismin ja marxismi-leninismin vihollisten kanssa. Peking saa siten tekosyyn itsensä ja kannattajiensa vapauttamiseen kaikista sitoumuksista sosialismin maailman suhteen, jotka juontuvat vaikkapa maolaisten sosialistisista korulauseista, ja kaikkien

keinojen puolusteluun taistelussa SNTL:oa ja sen liittolaisia vastaan.

KKT:n uudessa perustuslaissa mainitaan, että Kiinan "on lujitettava yhteenliittyneisyyttä sosialististen maiden kanssa", mutta siinä ei sanota, millaisia sosialistisia maita sillä tarkoitetaan. Samassa yhteydessä asetetaan tehtäväksi "taistella sosiaali-imperialismia vastaan", mikä käytännössä pelkistyy Neuvostoliiton ja koko sosialistisen yhteisön vastaiseen taisteluun. Tässä ponnistelussaan, joka tähtää erillisten valtioiden irrottamiseen sosialistisesta yhteisöstä, kiinalaisjohtajat soveltavat painostusta, kiristystä, imartelua, taloudellisia "syöttejä" yms. ja yrittävät kiihdyttää prosesseja, jotka suuntautuvat sosialistisen maailmanjärjestelmän yhtenäisyyden ideologisen perustan kuluttamiseen, kannustaen marxismi-leninismin korvaamista nationalistisilla aatteellis-poliittisilla teorioilla. Maolaiset haluavat lietsoa neuvostovastaisia mielialojen sosialistisen yhteisön maissa panetellen tässä tarkoituksessa kaikin tavoin Seviä ja Varsovan Sopimus -järjestöä.

Mao Tse-tungin ryhmä harjoittaa avointa tihutoimintaa sosialististen valtioiden kansallisia etuja vastaan.

Pekingin yritykset häiritä turvallisuuden lujittamista Euroopassa suuntautuvat Euroopan kaikkien sosialististen maiden etuja vastaan. Maolaiset kehottavat lujittamaan NATO:a, liehittelevät länsisaksalaisia revanssintavoittelijoita ja väittävät Euroopan sodanjälkeisiä rajoja väliaikaisiksi. Mielistellen ilmeisen selvästi Straussin tapaisten länsisaksalaisten revanssia hautovien piirien edustajia ja länsimaiden muita taantumuksellisia toimihenkilöitä KKT:n viralliset edustajat toitottavat sitkeästi, että "Saksan ongelma on jäänyt ratkaisematta", että "on välttämätöntä yhdistää Saksan kansakunta" yms.

Peking harjoittaa anastuspolitiikkaa Mongolian Kansantasavallan suhteen, joka on jatkuvasti Kiinan poliittisen ja taloudellisen painostuksen kohteena. KKT:n johtajat lietsovat jännitystä MKT:n vastaisella rajalla, turvautuvat voimakeinojen esittelyyn ja suorittavat avoimia sotavalmisteluja vakoilua ja tihutoimintaa kaihtamatta.

Kiinalaisjohtajien Washingtonille esittämät "neuvot", että ei tämä poistaisi joukkojaan Kaukoidän alueelta ja Kaakkois-Aasiasta ja että amerikkalais-japanilainen sotilasliitto kaipaa lujittamista, ovat ristiriidassa Korean Kansandemokraattisen Tasavallan etujen ja sen turvallisuuden kanssa.

Mao Tse-tungin ryhmän vaikutuksesta eräät Kaakkois-Aasian maiden kommunistiset puolueet joutuivat eristyksiin kansainvälisestä kommunistisesta liikkeestä. Nämä puolueet noudattivat viime aikoihin saakka uskollisesti Pekingin johtajien teorioita, muun muassa ohjetta "kansansodan" käymisestä omissa maissaan. Peking on käyttänyt näitä puolueita

poliittisena pelinappulanaan, vaihtorahana vastaavien maiden hallitsevien piirien kanssa hieromissaan kaupoissa. Indokiinassa ja etenkin Vietnamissa saavutettujen voittojen vaikutuksesta näissä puolueissa on viime aikoina käynnistynyt taistelu niiden tulevasta suuntautumisesta.

Kehittyneiden kapitalististen maiden, etenkin Länsi-Euroopan maiden kommunististen puolueiden suhteen Peking noudattaa taktiikkaa, joka tähtää marxilais-leniniläisten yksimielisten ponnistusten estämiseen taistelussa maolaisuuden teoriaa ja käytäntöä vastaan.

Pekingin huippukerros tukee edelleen aktiivisesti muissa maissa toimivia kiinalaismielisiä ryhmittymiä. Nämä ponnistukset ovat kuitenkin tähän saakka valuneet tyhjiin monista syistä. Maolaisiin ryhmittymiin liittyy mukaan kaikenkarvaisia, periaatteettomia aineksia. Pekingiläismielisillä järjestöillä ei ole selkeätä ideologista ohjelmaa, vaan ne ovat teoreettisesti avuttomia. Sen vuoksi muiden maiden maolaiset ovat usein eri mieltä Pekingin kanssa tämän periaatteettoman politiikan vuoksi tai menettävät itse merkityksensä Pekingin silmissä. Tästä kielii kiinalaisystävävällisten ryhmittymien hajoaminen Belgiassa (G. Grippin johtama ryhmä), Libanonissa (J. Shatila), Sri Lankassa (A. Djajasuria ja S. Ranasinghe) ym.

Maon ryhmän kääntyminen ulkopolitiikan alalla äärivallankumouksellisesta demagogiasta suoraan liittoutumiseen imperialismin kanssa aiheutti uutta voimakasta horjumista ja hajaannusta ulkomailla toimivien maolaisten keskuudessa. Sen vuoksi Peking omaksui linjan, joka tähtää sen ulkomailla olevien suosikkien tiukempaan johtamiseen, heidän tiivistämiseensä, aatteellisten ohjelmien yhtäläistämiseen ja kestävien "johtoydinten" luomiseen. Tällöin Pekingin johtajat varovat ilmaisemasta avoimesti sukulaisuuttaan terrorististen ja anarkististen ryhmien kanssa eivätkä ota läheskään kaikkia äärivasemmistolaisia suojelukseensa.

Kiinalaisjohto elvyttää ja aktivoi maolaisia ryhmittymiä Länsi-Euroopassa hajottaakseen ja heikentääkseen marxilais-leniniläisiä puolueita ja voimistaakseen propagandaansa, joka suuntautuu SNTL:n ja muiden sosialistiseen yhteisöön kuuluvien maiden harjoittamaa jännityksen lieventämisen ja kansainvälisen yhteistyön politiikkaa vastaan. Maolaisten ryhmien toiminta vastaa Länsi-Euroopan taantumuksellisten, antikommunististen voimien etuja.

Kiinalaisjohdon intensiiviset ponnistukset kansainvälisen maolaisen virtauksen luomiseksi eivät ole johtaneet toivottuihin tuloksiin, mutta maolaisuuden rappeuttavaa vaikutusta ja Mao Tse-tungin ryhmän maailman kommunistista liikettä vastaan suuntaaman tihutoiminnan edelleen voimistumista ei saa missään tapauksessa aliarvioida.

Kiinalaisjohdon kansainvälisellä

näyttämöllä harjoittama politiikka, joka tähtää vallankumouksellisen, imperialisminvastaisen rintaman hajottamiseen, vastakkain asettumiseen sosialististen maiden kanssa, liittoutumiseen imperialismin taantumuksellisimpien voimien kanssa ja rauhan asian horjuttamiseen, *on itse olemukseltaan vastavallankumouksellinen.*

Vaikka Pekingin ei olekaan onnistunut torpedoida kansainvälisen jännityksen lieventymisprosessia ja kärjistää SNTL:n suhteita johtaviin kapitalistisiin valtioihin, ennen muuta USA:han, esiintyy kiinalaisjohto jatkuvasti samassa rivissä "kylmän sodan" kannattajien ja raivokkaiden antisovjetistien kanssa. Mao Tse-tungin ryhmän toiminta auttaa aggressiivisia imperialistisia piirejä vastustamaan toisen maailmansodan tulosten vahvistamista maailmanrauhan eduksi ja kollektiivisen turvallisuuden periaatteiden vakiintumista Euroopassa ja Aasiassa.

Maolaisuuden taholta uhkaava vaara ei vähene, vaan maolaisuus käy yhä vaarallisemmaksi kahdessa mielessä: imperialismin tosiasiallisena liittolaisena ja vallankumouksellisia voimia epäjärjestykseen saattavana, harhaan johtavana ja hajottavana tekijänä Tänä päivänä maolaiset käyttävät rauhan ja sosialismin kansainvälisten voimien vaikutuksen rappeuttamiseen ja horjuttamiseen, kansainvälisen jännityksen lieventymisen karille ajamiseen ja kansainvälisten selkkausten provosoimiseen ainakin yhtä paljon tarmoa kuin imperialistit.

Sosialististen maiden yksimielinen, koordinoitu politiikka sekä kansainvälisen kommunistisen liikkeen ja kansallisen vapautusliikkeen toimintayhtenäisyyden lujittuminen antavat mahdollisuuden vastustaa tehokkaasti imperialististen ja näiden kanssa nykyään liittoutuvan kiinalaisjohdon hankkeita. *Pääsaavutus on se, että imperialismin ei ole onnistunut maolaisten petturuuden avulla muuttaa maailman voimasuhteita omaksi edukseen. Toisaalta Pekingin johtajien yritykset luoda Kiinan johtama yhtenäinen sosialisminvastainen rintama ovat ajautuneet karille. Tämä ei tietenkään vähennä välttämättömyyttä taistella mitä päättäväisimmin maolaisuutta vastaan, josta on tullut sosialistisen yhteisön, kommunistisen liikkeen ja kansallisen vapautusliikkeen peittelemätön vihollinen, joka vastustaa yhä jyrkemmin kansainvälisen jännityksen lieventämistä työntäen maailmaa kohti uutta maailmansotaa.*

Pekingin vaatimukset "Mao Tse-tungin aatteiden" julistamiseksi "nykyisen aikakauden marxismi-leninismin kehityksen huipuksi" on nyttemmin *todistettu täysin perusteettomiksi*, on todistettu näiden vaatimusten täydellinen pesäero marxismi-leninismin opista ja niiden teoreettinen paikkansapitämättömyys. Sosialismia ideologisena verhonaan käyttäneet kiinalaisjohtajat on nyt merkittävässä määrin riisuttu tästä naamiostaan, maolaisten ulkopoliittis-

ten ohjeiden vaarallisuus ja seikkailuhenkisyys on näytetty toteen ja maolaisten sotilasbyrokraattissen diktatuurikomennon kansanvastainen olemus on paljastettu. Nykyään ei yksikään vakava poliittinen puolue tai ryhmä, yksikään huomattava yhteiskunnallinen toimihenkilö, uskalla puhua osallisuudestaan maolaisuuteen.

Taistelu kiinalaisjohdon epämarxilaisia, epäleniniläisiä katsantokantoja vastaan ja sen neuvostovastaista politiikkaa vastaan *on ollut eräs kommunististen puolueiden yhteenliittyneisyyden edelleen tiivistämisen, puolueen työntekijöiden aattellisen karaistuksen ja ideologisen ja propagandistisen toiminnan täydellistämisen tärkeimpiä välineitä. Marxilais-leniniläisten puolueiden suorittama valtava teoreettinen työ antoi mahdollisuuden ei ainoastaan suojata marxilais-leniniläisen opin puhtauden, vaan myös ottaa pitkän askeleen eteenpäin tämän opin luovassa kehittämisessä. Tämä on eittämättä NKP:n ja muiden marxilais-leniniläisten puolueiden historiallinen saavutus.*

Sosialistisessa yhteisössä veljespuolueet asettivat maolaisten tihutoiminnan vastapainoksi sosialismin ja kommunismin rakentamiseen liittyvien ongelmien yhteisen kartoituksen, taloudellisen ja muun yhteistyön täydellistämisen ja toiminnan koordinoinnin kansainvälisellä areenalla. Kiinteä yhteistoiminta maolaisuudenvastaisessa poliittisessa ja ideologisessa taistelussa antoi mahdollisuuden paljastaa oikeaan aikaan ja tehdä tyhjäksi sosialistisen yhteisön hajoittamiseen tähdänneet suunnitelmat. Taistelu maolaisuutta vastaan edisti tehokkaalla tavalla marxilais-leniniläistä oppia järkkymättömästi puolustavien veljesmaiden yhteenliittyneisyyden edelleen lujittumista. Kokonaisuutena ottaen sosialistinen yhteistyö on nyt entistä yhtenäisempi ja entistä aktiivisempi taistelussaan maolaisuutta vastaan.

Maailman kommunistisessa liikkeessä on voimistunut taipumus arvostella kiinalaisjohdon hajotustoimia. Tämä tendenssi sai alkunsa 81 kommunistisen ja työväenpuolueen edustajien vuoden 1960 neuvottelukokouksessa kehittyen maolaisten asenteiden avoimeksi tuomitsemiseksi vuoden 1969 kansainvälisen neuvottelukokouksen useimpien osanottajien toimesta.

Kansallisessa vapautusliikkeessä marxilais-leniniläiset puolueet ja sosialistisen yhteisön maat asettivat Maon ryhmän hegemonistisen linjan vastapainoksi johdonmukaisen marxilais-leniniläisen asenteen, joka edellyttää niiden kansojen tukemista, jotka taistelevat vapautuakseen siirtomaasorrosta, avunantoa nuorille valtioille niiden poliittisen riippumattomuuden ja taloudellisen itsenäisyyden lujittamisessa, imperialistisen aggresion ja kehitysmaiden sisäisiin asioihin puuttumisen päättävässä torjumisessa. NKP ja muut sosialistiseen yhteisöön kuuluvien maiden veljespuolueet ovat järkkymättömästi toteuttaneet käytännösä ajatusta näiden

maiden välillä vallitsevien ongelmien rauhanomaisesta polittisesta ratkaisemisesta.

Tämän tuloksena on onnistuttu todistamaan monien Mao Tse-tungin ja hänen ympäristönsä esittämien seikkailunomaisten ja provokatoristen vetoomusten paikkansapitämättömyys ja estämään maolaiset toteuttamasta hegemonistisia suunnitelmiaan, jotka tähtäävät johtavan aseman valtaamiseen "kolmannessa maailmassa", so. kansallisessa vapautusliikkeessä, ja tämän liikkeen ohjaamisessa väärälle tielle. Nyt kehitysmaiden joukossa ei ole sellaista valtiota, joka avoimesti ja varauksettomasti ilmoittaisi haluavansa hyväksyä "Mao Tse-tungin aatteet" ja Kiinan kokemuksen malliesimerkikseen.

Maolaisjohto ei ole kuitenkaan kieltäytynyt päämääristään. Viime aikoina se on keskittänyt ponnistuksensa kansallisen vapautusliikkeen irrottamiseen sosialismin maailmanjärjestelmästä. Sen vuoksi välttämättömyys tehostaa taistelua maolaisuutta vastaan tälläkin rintamalohkolla käy yhä ajankohtaisemmaksi.

Nykyisissä historiallisissa olosuhteissa, jolloin yhä uudet maat julistavat sosialismin päämääräkseen, maolaisuus voi johtaa ne harhaan, ja jollei maolaisuuden täydellistä teoreettista ja käytännöllistä paikkansapitämättömyyttä ja vahingollisuutta saada paljastetuksi, saattavat erilliset kansallisen vapautusliikkeen osastot ajautua umpikujaan. Lenin opetti: "Vältteleväisyys tai periaatteettomuus teoreettisissa kysymyksissä nimenomaan vallankumouskaudella on samaa kuin täydellinen aatteellinen vararikko, sillä juuri nyt tarvitaan harkittua ja lujaa maailmankatsomusta, jotta sosialisti hallitsisi tapahtumia eivätkä tapahtumat häntä" V. I. Lenin *Teokset*, 8. osa, s. 306).

Kiinalaisjohtajat voimistavat yrityksiään tehdä kansainvälisen jännityksen lieventyminen tyhjäksi ja kärjistää maailman tilannetta. KKT:ssa kasataan sodan vaaran ja ekspansionismin latausta. Sotaanvalmistautumislinja on vahvistettu KKP:n säännöissä ja KKT:n uudessa perustuslaissa.

Nykyinen kansainvälinen tilanne, kansojen rauhan ja turvallisuuden edut vaativat maolaisuuden uupumatonta, johdonmukaista paljastamista, koska maolaisuus kieltää kansainvälisen jännityksen lieventymisen saarnaten uuden maailmansodan väistämättömyyttä ja lietsoen jännitystä. Sen vuoksi *maolaisuudessa piilee nykyään vaara kaikkien valtioiden kansoille niiden yhteiskunnallisesta järjestelmästä riippumatta.*

Kansainvälisessä luokkataistelussa Kiinan maolaisjohto on avannut "toisen rintaman" sosialismin maailmaa vastaan, nykyajan antiimperialistisia, vallankumouksellisia voimia vastaan. Taistelu maolaisuutta vastaan on taistelua sosialististen maiden yhtenäisyyden lujittamisen puolesta, kansojen rauhan ja turvallisuuden asian riemuvoiton puolesta.

Sen vuoksi marxilais-leniläisten ideologinen, teoreettinen ja käytännöllinen toiminta tähtää nykyoloissa maolaisuuden teoreettiseen ja poliittiseen murskaamiseen epämarxilaisena ja epäleniniläisenä virtauksena, joka on vihamielinen koko nykyiselle vallankumousliikkeelle.

Maolaisuuden teoria ja käytäntö ovat syvässä ristiriidassa kaikkien kansojen, myös Kiinan kansan, toiveiden kanssa, eikä niillä sen vuoksi ole tulevaisuuden näköalaa. Itse Kiinan kansa tulee kiertämättömästi kääntämään tämän synkän sivun Kiinan historiassa ja sen suhteissa sosialististen valtioiden kanssa.

Taistelu maolaisuuden teoriaa ja käytäntöä vastaan on taistelua, jossa suojataan tieteellisen sosialismin periaatteita ja marxismileninismin opin puhtautta, se on taistelua, jossa puolustetaan Kiinan vallankumouksen valtauksia ja yleismaailmallisen vallankumousliikkeen etuja. Veljespuolueiden mainitunlainen toiminta on perimmältään *kansainvälistä avunantoa Kiinan kansan vallankumousasialle*, tällaisen avunannon eräs muoto, jolla ei ole mitään yhteistä halveksuvan, yliolkaisen asenteen kanssa Kiinan kansan ja sen vallankumouksellisten perinteiden, historian ja kulttuurin suhteen.

Kysymys ei ole tietenkään Kiinan kommunistien "erottamisesta" maailman kommunistisesta liikkeestä tai KKT:n erottamisesta sosialismista, kysymys on taistelusta Mao Tse-tungin luomaa doktriinia ja siihen perustuvaa KKT:n maolaisjohdon politiikkaa vastaan, jotka ovat ristiriidassa Kiinan työväenluokan ja kaikkien työtätekevien perusetujen kanssa, sosialismin ja rauhan etujen kanssa. Marxilais-leniniläisten taistelu maolaisuutta vastaan on tapa tukea Kiinan vallankumousta tämän vallankumouksen kannalta traagisella kaudella, se on taistelua Kiinan Kansantasavallan sosialistisen näköalan puolesta, tämän palauttamiseksi imperialisminvastaisten taistelijoiden yhteisiin riveihin.

Selostaessaan NKP:n ja Neuvostovaltion periaatteellista asennetta Kiinan suhteen NKP:n keskuskomitean pääsihteeri L. I. Brezhnev korosti Sosialististen Neuvostotasavaltojen Liiton 50-vuotispäivälle omistetussa puheessaan: "Haluamme nähdä Kiinan kukoistavana sosialistisena suurvaltana ja taistella yhdessä sen kanssa rauhan puolesta, imperialismia vastaan. Se, milloin tämä tapahtuu, riippuu kuitenkin itsestään Kiinasta. Mikään ei tietystikään voi pakottaa meitä luopumaan periaatteellisesta marxilaisleniniläisestä linjastamme, neuvostokansan valtiollisten etujen ja SNTL:n alueen koskemattomuuden pitävästä suojaamisesta tai päättävästä taistelusta KKT:n johdon sosialistisessa maailmassa ja vapautusliikkeessä harjoittamaa hajotustoimintaa vastaan".

Aikakauslehti "Kommunist" No. 12, 1975

TOISTUVASTI ILMESTYVÄ
JOUKKOJULKAISU

UUTISTOIMISTO NOVOSTI, LÖNNROTINKATU 25 A, 00180 Helsinki 18. Puhelin 64 48 16. Postisiirtotili 61707 Tilaushinta: koko vuosi 12 mk, puoli vuotta 6 mk, kuukausi 1,50 mk. Tilaushinnasta myönnetään 50 % alennus, jos tilauksia samaan osoitteeseen on vähintään 10 kappaletta.